Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliserings-projekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

Klejtrup Lokalhistoriske Forening

2016

Indholdsfortegnelse

Bestyrelsens beretning ..... side 3
Medlemsnyt ..... side 7
Guldkorn - en samling af digte og ordsprog ..... side 8
Klejtrup Autoservice ..... side 10
De bliver - eller kunne være blevet 100 år ..... side 16
Udstillingen i anledning af 70-året for 2. Verdenskrigs afslutning ..... side 19
Det stod der i avisen ..... side 20
"Salen" i Ældrecentret fylder 25 år ..... side 23
Danmarks største fotoalbum ..... side 29
Eksempler på billeder indleveret i 2015 ..... side 31
Mit barndomshjem 1936 - 1983 ..... side 32
Klejtrup Idrætsforening 100 år ..... side 44
Året der gik ..... side 47
Praktiske oplysninger ..... side 51

Vidste du, at det er….

50 år siden at Kristian Jänichen solgte Klejtrup Bageri til Astrid og Knud Sørensen
75 år siden at købmand Niels Laustsen overtog Købmandsgården i Klejtrup
100 år siden at sommertid afprøves for første gang i Danmark
100 år siden at Danmark ved en folkeafstemning besluttede at sælge De Vestindiske Øer
150 år siden at de første partidannelser sås i den danske Rigsdag
175 år siden at det første kamera sendes på markedet
175 år siden at Hobro-Viborg-hovedvejen igennem Klejtrup bliver nedgraderet til mindre vej

Forsidebillede:
Træsko-Stines hus på Viborgvej 16 i Klejtrup

Bagsidebillede:
Lauritz Lauritzens bil beundres af Birthe Ømark og Carl Johan Jørgensen fra lokalhistorisk forenings bestyrelse

Redaktører: Birthe Ømark og Ragna Kolind
Levering af materiale til årshæftet: Lauritz Lauritzen, Birthe Ømark, Ragna Kolind
Trykning: Hobro Lyntryk
ISSN: 2245-5930

Copyright: Klejtrup Lokalhistoriske Forening

Bestyrelsens beretning

Så er det igen tid at kigge tilbage – nu på år 2015. Og hvilket år for Klejtrup Lokalhistoriske Forening. Det vil helt sikkert blive et af de år, som vi vil huske et godt stykke tid – det blev nemlig året, hvor vi afholdt det – indtil videre – største arrangement i foreningens historie.

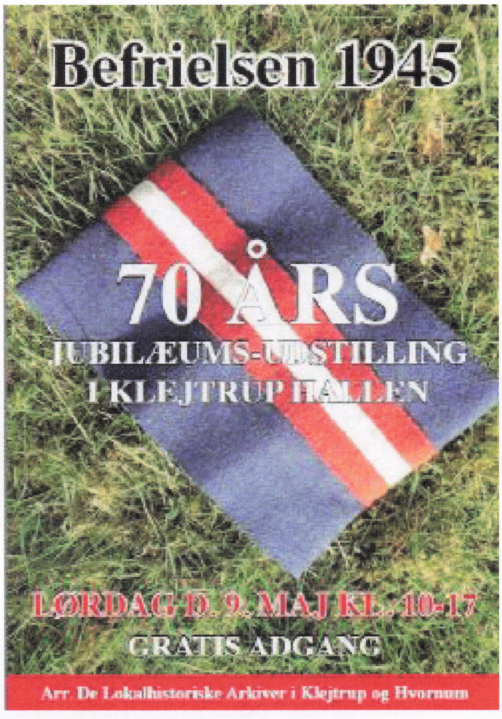

2015 var året, hvor det var 70 år siden, 2. Verdenskrig fik sin afslutning. Og det blev fejret over hele Europa, og selvfølgelig havde vi også i vores lille forening taget begivenheden op som et emne, vi meget gerne ville gøre noget særligt ud af ved at arrangere en stor udstilling i Klejtrup Hallen.

Vi henvendte os i første omgang til Møldrup Lokalhistoriske Forening, da vi begge dækker området, hvor den lokale modstandsgruppe – Sandbækgruppen – hørte til. Men de kunne ikke finde ressourcer til at indgå i samarbejdet omkring udstillingen. I stedet fik vi et positivt svar fra Hvornum Lokalhistoriske Arkiv, som var friske på at være med på opgaven.

En del planlægning lå foran os: Tidspunkt, indhold, økonomi, udstillere, taler osv. Og vi havde et rigtig godt samarbejde med Hvornum-arkivet, ligesom vi fik økonomisk støtte fra både Kulturelt Samråd i Viborg og Mariagerfjord Kommuner.

Lørdag den 9. maj 2015 kunne vi slå dørene op for den store udstilling i Klejtrup Hallen. Og vi kan vist godt tillade os at kalde det en succes. Hele Hal 2 var fyldt med udstillinger af enhver slags. Hans Jensen, Møldrup og Jens Lildballe, Hvornum var der med deres enorme materiale om 2. Verdenskrig, og Garnisonsmuseet i Aalborg havde også venligst udlånt materiale til os. Mekaniker Lauritz Lauritzens gamle Mercedes-bil, som har tilhørt Reinhard Heydrich under 2. Verdenskrig, var eet af de rigtig store trækplastre på udstillingen. Selv havde vi i Hvornum- og Klejtruparkivet lavet en del oplysnings-plancher m.m.
Tidligere bysbarn, generalløjtnant Per Pugholm Olsen, kunne foran et stort publikum åbne udstillingen. Omkring 450 mennesker kiggede forbi, og vi fik mange rigtig positive tilkendegivelser af gæsterne.
En dejlig dag, hvor vi fik gjort opmærksom på arkivernes arbejde og områdets historie under 2. Verdenskrig. Og så gav det som vanlig mange oplysninger og materialer til lokalhistoriske arkiv, ligesom vi fik en hel del nye medlemmer som bonusgevinst •

Men der er også foregået andre ting i løbet af året. Vores første aktivitet i 2015 var vores læsekursus, som Mona Finderup ufortrødent stiller op til hver eneste vinter. En stabil flok møder troligt op mandag aften og forsøger at "tyde" den krøllede, gotiske håndskrift.
Antallet af kursister er dog dalende, så hvis nogle skulle have lyst til at deltage, er der plads på holdet. Og det er som vanligt ganske gratis for medlemmer.

Ved vores generalforsamling i foråret havde vi den fornøjelse af få besøg af Claus Nielsen, som fortalte om sin tid som udsendt soldat til Afghanistan. Det gav et godt indblik i, hvordan det er at være i Verdens brændpunkter, og der var mange interessante billeder og fortællinger fra Claus' tid som udsendt.

Åbent hus på arkivet trækker altid publikum til

Som det er blevet en tradition, holder arkivet åbent hus på torvedagen ved byfesten i Klejtrup. Hvert år kommer mange forbi – og det var da også tilfældet i 2015. Det er ofte besøgende, som ellers ikke kommer på arkivet, og det giver os hvert år en del oplysninger, billeder m.m. Det er vi utrolig glade for, og vi håber også, at vore besøgende går herfra med en god viden om, hvad de lokalhistoriske arkiver kan tilbyde lokalbefolkningen.

Brunshåb Papfabrik

Udflugten i 2015 blev en bustur til Bruunshåb Papfabrik, et besøg på Blicher Museet i Thorning og kaffe, underholdning og museumsbesøg på Grønhøj Kro. Der var "udsolgt" på turen - omkring 60 af

vore medlemmer valgte at tage med på denne interessante tur, som sluttede på festligste vis med underholdning af kroværten på Grønhøj Kro. Og det hele blev krydret med små fortællinger og oplysninger under busturen af både chaufføren Finn fra Hvornum og af Søren Claes Laursen fra Viborg.

Også julearrangementet er en tilbagevendende begivenhed. Selvfølgelig er der mange, der kommer for æbleskiverne og hyggens skyld, men vi har en hel klar fornemmelse af, at vort indlagte foredrag/historiske indslag er det virkelige trækplaster. Og i år slog vi alle rekorder, hvilket med sikkerhed kan tilskrives vore to gæster Lizzi Hjørnholm og Jette Torp. Som døtre af Katrine og Niels Laustsen fortalte de levende og humoristisk om deres barndom og opvækst i købmandsgården i Klejtrup. Rigtig mange gode minder dukkede frem i folks bevidsthed, og snakken gik lystelig både under og efter Lizzis og Jettes indlæg.
Omkring 115 medlemmer fik en rigtig god eftermiddag!

Katrine og Niels Laustsens døtre - Lizzi og Jette

Det elektroniske område spiller i højere og højere grad en rolle i formidling af historien. Og vi har i det forgangne år haft den fornøjelse, at Mie Højbjerg Kristensen, som er født og opvokset i Klejtrup men nu bosat i Snæbum, har oprettet en Facebook-side, som hedder Klejtrup - nu og dengang. Og samtidig har hun inviteret formanden for foreningen (Ragna) til at være med-administrator på siden, så vi der igennem kan "holde liv" i siden ved kontinuerligt at vise nogle af alle vore billeder fra arkivet.

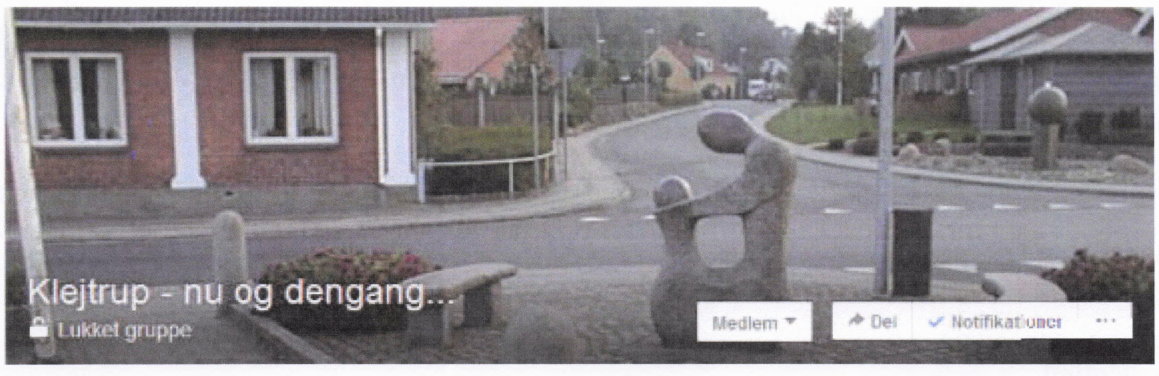

Siden er blevet en kæmpe succes. Gennem gamle og nyere billeder fra Klejtrup-området kommer vi nu ud til et meget stort publikum - alle med relationer til Klejtrup. Det giver en masse gode historier og oplysninger om Klejtrup og dens beboere, men også mange billeder og oplysninger, som hidtil har været ukendt for lokalhistorisk forening/arkiv.

Som alle ved - så driver foreningen jo også lokalhistorisk arkiv. Og det er helt klart det, der har vores fokus i det daglige - året rundt. Dels er der altid arbejde til os, der møder op - dels er det ofte rigtig godt besøgt. Mange møder op for at få oplysninger eller se papirer og billeder - og endnu flere henvender sig via mail og telefon. Vi mærker klart en større og større interesse for det lokalhistoriske.
Vi er fortsat meget privilegerede m.h.t. indleveringer til arkivet. Både lokale foreninger, lokale borgere, men også personer langt væk fra Klejtrup afleverer billeder, papirer o.l. - selv folk med meget perifert kendskab til området her har bidraget til vores samling i det seneste års tid.
Det er farligt at fremhæve noget frem for andet, men det en ekstra stor glæde, når posten dumper et brev i vores postkasse fra en ukendt person, som har fundet billeder fra Klejtrup-området ved oprydning i et dødsbo. Det fortæller os, at der er faktisk mange mennesker, som gerne vil bidrage til at passe på historien. Og det er en stor tilfredsstillelse, når man kan lide at arbejde med lokalhistorie.

Et eksempel på en indlevering af billeder. Dette skønne billede er Klejtrup set fra krydset ved hotellet/kroen med Viborgvej 1 længst til venstre og Klejtrup Købmandsgård til højre.

Men det kræver også rigtig mange ressourcer, hvis vi skal kunne følge med m.h.t. arkiveringen. Der skal journaliseres, tingene skal sorteres, de skal registreres i vores arkivsystem 'Arkibas' og bagefter skal papirer og billeder arkiveres med nummerering osv.
Derfor er vi også rigtig glade ved, at vi har så mange hjælpere i arkivet. Pasningen i åbningstiden går på skift, men flere møder troligt op hver eneste onsdag for at udføre opgaver omkring vore arkivalier. Og det er vi meget taknemmelige for. Bl.a. jeres hjælp gør, at vi rimelig hurtigt kan betjene vore besøgende eller de skriftlige eller telefoniske henvendelser, som vi får. Har vi styr på vore ting, er det selvsagt nemmere at finde dem frem, når de efterspørges.

Sluttelig skal lyde en stor tak til alle I medlemmer. Jeres støtte betyder alt for os. Ingen medlemmer - ingen forening og intet arkiv. Tak fordi I møder op - tak for alle jeres input med oplysninger, og tak for hver et billede eller stykke papir.

På bestyrelsens vegne
Ragna Kolind

Følgende medlemmer kunne vi byde velkommen i vores forening i 2015:

Signe Andersen (f. Nielsen), Holmgård – tidl. Fristrup
Anne-Marie og Benny Andersen, Troestrup
Steen Andersen, Klejtrup – tidl. Hejring
Martin Bertelsen, Viborg – tidl. Klejtrup
Jacob Bertelsen, Klejtrup
Ragnhild og Bent Boesen, Klejtrup
Lissi Jensen (f. Nielsen), Naundrup – tidl. Klejtrup
Bente og Arne Brøndum, Gedsted – tidl. Klejtrup
Hardy Elkjær Jensen, Viborg
Tommy Kjeldahl Jensen, Gl. Ry – tidl. Klejtrup
Gitte og Troels Juulsgaard, Klejtrup
Inger Thoft Madsen, Vejle – tidl. Overhærup
Sonja og Karl Olsen, Viborg – tidl. Hvornum
Ove Kjær Sørensen, Nymindegab – tidl. Klejtrup
Jette Torp (f. Laustsen), København – tidl. Klejtrup
Lars Sørensen, Delsbo, Sverige – tidl. Klejtrup
Lillian og Stig Jørgensen, Hærup
Jan Støvring Jensen, Rungsted Kyst – tidl. Klejtrup
Alfred Andersen, Hvilsom - tidl. Hærup

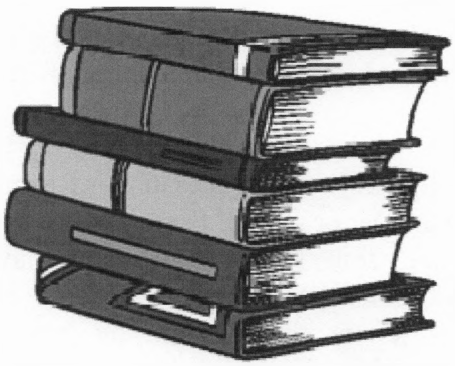

Og vi har også kendskab til, at følgende af vore medlemmer er døde indenfor det sidste års tid:

Karen Myklebust f. Kold, Glæsborg (tidl. Klejtrup)
Ruth Skott f. Egelund Nielsen (tidl. Klejtrup)
Knud Provst Jensen, Tapdrup (tidl. Fristrup)
Egon Mortensen, Hvornum (tidl. Klejtrup)
Jens Nielsen, Møldrup (tidl. Hærup)
Else Marie Eggertsen, Viborg (tidl. Klejtrup)
Carit Dahl Sørensen, Klejtrup
Ellen Eriksen f. Pødenphandt, Hobro (tidl. Klejtrup)
Sigrid Bak, Grønageren 6, Klejtrup
Leif Søndergaard, Industrivej 7, Klejtrup
Elisa Rasmussen, Skårupvej 9D, Klejtrup

ÆRET VÆRE DERES MINDE!

Guldkorn - en samling af digte og ordsprog

Af Ragna Kolind

For 25 år siden udgav Gunnar Rasmussen i Hærup et lille hæfte - "Guldkorn". Som han bl.a. skrev i forordet er det tankevækkende stof til eftertanke. Gunnar pointerede også, at emnerne er af blivende værdi, og derfor ser vi en fin lejlighed til at gengive nogle af de vise ord fra hæftet i anledning af "jubilæet".

Men lige kort om, hvem Gunnar Rasmussen var. Det er nok de fleste af vore medlemmer, som kendte ham. Han havde ejendommen på Herredsvejen 197 i Hærup - senere flyttede han og hustruen Gudrun til Bakkevænget 16 i Klejtrup.
Ud over at passe sit landbrug havde han også tid til at deltage i det offentlig liv i sognet - bl.a. som kasserer for menighedsrådet igennem mange år.

Gudrun og Gunnar Rasmussen

Gunnar var en meget systematisk mand, og alt var nedskrevet og ordnet sirligt. Alt vedrørende avl i såvel stald som mark blev ført hvert eneste år. Han samlede beskrivelser sammen om vejrets udvikling igennem århundreder, og så samlede han altså på ordsprog, digte og andre 'tænk-over-det'-citater.

Gennem 40 år blev det til 2300 forskellige, hvoraf de ca. 200 var digte. Det hele førte altså til, at Gunnar udgav sin egen lille citat-samling.

Om livet:
Man lever kun én gang.
Men gør man det rigtigt, er det også tilstrækkeligt.

eller sagt på en anden måde

Et langt liv er måske ikke godt nok -
men et godt liv er langt nok.

Endnu en måde at udtrykke det samme på:

Det gælder ikke om at føje år til sit liv,
men om at føje liv til sine år.

Tiden:
Der er tre ting, som ikke vender tilbage:
Ordet af munden,
stenen af hånden
og tiden, der er svundet

Gode eksempler:
Den som modtager en velgerning bør aldrig glemme den -
den som viser andre en velgerning bør aldrig huske den.

Stor er den, som indrømmer, når han har uret.
Endnu større er den, som holder mund, når han har ret.

Glæde:
Gå til glasset med din glæde,
men gå ikke til flasken med din sorg.

Nogle skaber glæde, hvor de går,
andre, når de går.

Ordsprog:
Når man glemmer sig selv,
er man lige ved at huske det væsentligste.

Du er ikke én, men tre -
den, du selv tror, du er -
den, andre tror, du er -
og den, du virkelig er.

De ældste og korteste ord - "ja" og "nej" er dem,
der kræver størst overvejelse.

Sladder:
Tal altid om en fraværende,
som om han var nærværende.

Der ville være mange stumme mennesker i verden,
hvis det blev forbudt at tale godt om sig selv
og ondt om andre.

Venner:
Tilgiv altid dine fjender,
der er ikke noget, som ærgrer dem mere

Mine fjender er ikke dem, der gør mig ondt,
men dem som gør mig ond.

Til en ven skal man komme buden i medgang
og ubuden i modgang.

Klejtrup Autoservice

Af Lauritz Lauritzen

Min interesse for gamle biler startede i sommeren 1953, da jeg 11 år gammel blev bydreng efter skoletid ved en købmand i Hvidovre. Jeg leverede varer til det meste af byen og kom meget i villakvartererne.

På det tidspunkt var der ikke mange, der havde bil og slet ikke som fritidsinteresse. Men det hændte, der stod én i en indkørsel, hvor ejeren gik og nussede om den; så stoppede jeg min Long John budcykel for at se og få en lille snak. Det var som regel små Morris eller Ford biler fra 1920'erne til først i 30'erne

Det udløste som regel en skideballe fra købmanden, for så var jeg for længe om vareleveringen, og købmanden vidste jo heller ikke, om der var sket en ulykke eller hvad. Men det lærte de hurtigt at leve med, det var kun et forårs- og sommerproblem, og som købmanden sagde: "Det går kun ud over dig selv, du bliver bare senere færdig."

Klejtrup Autoservice 1970

Det kunne godt være surt nok, når klokken blev 9 eller halv 10 en fredag aften. Dagen startede jo i skolen kl. 8, dernæst mødte jeg ved købmanden kl.14.30, og på vareturen skulle jeg måske op til 4. sal en 4 til 6 gange med 2 kasser øl - de gamle af træ med 50 flasker i hver. Man kunne godt sove om natten.

Jeg kom i lære på Nordisk Diesel i København i sommeren 1956, kun 14 år gammel. I dag, først i december 2015, er det sært at tænke på. Transporten foregik på cykel – 10 km. på arbejde, 10 km. hjem – og så på aftenskole 11 km. hver vej. Aftenskolen var 3 gange om ugen i vinterhalvåret. I sommerens løb var der også motorløb på Roskilde Ringen; så sprang jeg igen på den 19 kg. tunge jernhest uden gear – 30 km. ud og 30 km. hjem. Jo, trætheden kunne godt melde sig på hjemturen efter at have stået på banesiden hele dagen.

Efter 4 år som mekanikerlærling, en tid som svend og 2 år ved militæret, blev jeg i 1963 gift med Hanne (og er det stadig). I 1964 købte vi hus og flyttede til Års, hvor jeg blev ansat ved Års Motor Kompagni med Mercedes-Benz forhandling.

Jeg havde der ytret ønske om at blive selvstændig, og det havde chaufførerne fra Klejtrup reageret på. Så jeg satte min lid til de to-tre tankvognschauffører, der kom på værkstedet i Års. De har da talt pænt om mig, da det var Klejtrups mejeribestyrer Christian Christensen, der kontaktede mig og fortalte om værkstedet, der var til salg, og om det kundeunderlag, han mente var til stede. Så på med vanten.

Salg af vores 6 år gamle hus på Dalstrøget i Års og køb af værksted i Klejtrup gik som smurt. Vi havde givet, og kunne give en god udbetaling, så ingen problemer der. Vi overtog værkstedet den 8. marts 1970.

Et kig over Viborgvejen - over på Jacob Østergaards hus - der hvor der nu er to rækkehuse

Der var ingen dokumenteret omsætning, men trods alt to folk ansat (lærlinge) og en ejer, der var mere interesseret i det frie liv end i værkstedsdrift.

Der var, eller havde været, IH traktor forhandling og BP tankstation, der stadig var i drift. Reservedelslager og værktøj vidnede godt nok om manglende aktivitet.

Mine nærmeste naboer kom da også og hilste på, og ønskede held og lykke. Jeg lovede da også at henvende mig, hvis jeg ville vide noget om nogen. Da de sagde farvel og takkede af, blev de stående udenfor og talte videre. Jeg gik uden for synsfelt og lyttede, jeg var jo ny og skulle lære. Talen endte jo også med et væddemål om, hvor længe jeg ville blive der; én mente halvandet år den anden to. Tja, nu er der gået 45 år, og jeg kender stadig ikke resultatet af væddemålet.

Tiden fløj af sted med kurser og foreningsarbejde, familie-, folke- og kunde pleje. Det var ikke nemt, jeg var jo ikke herfra, og så var der også alle de der væsener (hermed mener jeg bl.a. told- og skatte-

væsen, miljø, forsikringer, arbejdstilsyn, bedriftssundhedstjenesten, bank og revisor m.m.), der ville bestemme uden hensyn til behov. Nå ja, jeg havde jo selv gennem foreningsarbejde været med til at skabe nogle af disse væsener.

Når jeg ikke var til stede på værkstedet, var der en svend, et par lærlinge og en kort overgang min broder til at drive og passe forretningen. Jeg syntes selv, jeg tit var væk på kursus i regnskab eller reparationer og ude som opmand på D.T.I. (Teknologisk Institut), som det hed dengang. Meget foregik derigennem, det var en stor oplevelse og meget givende/lærerigt, især deres upartiske regnskabskurser og værkstedsdrift satte jeg stor pris på. Hvor mon de var fra?

Også Hanne havde rigeligt at se til med 3 dejlige børn i den krævende alder og en utålmodig mand, eller var det omvendt? Kunder der skulle køres hjem, biler afleveres eller afhentes alt til tiden. Og alle de væsener, der også skulle passes.

Dengang blev der solgt reservedele, sikke da noget lo.. i forhold til i dag. Vi havde lager, masser af udstødning, tændrør, bremsedele, en stor mængde skaringsdele og karosseriplader, dengang var der et stort forbrug af alt. Der blev svejset rust, skiftet udstødning, dæk, tændrør, olie, filtre og ventilator remme i et væk. Når det er slidt op i dag, er det lige før, bilen bliver kasseret. Alle delene kan i dag købes hos det, man i gamle dage kaldte en købmand. Ingen bilforhandler i dag har reservedelslager, alt går bare så stærkt.

Inden for et par år lukkede Klejtrup Mejeri, og mælken blev nu kørt til Hobro til Mejeriselskabet Danmark, det nuværende Arla, og de overtog bilerne. Også her lagde de gode chaufførerfra Klejtrup et godt ord ind for mig.

Så fik vi for alvor travlt. Mejeriselskabet Danmark sendte flere biler til os, og vi lavede alt lige fra den daglige vedligeholdelse til helrenoveringer af de store kølervogne. Og vi havde jo samtidig vore trofaste lokale erhvervsdrivende og private kunder at passe.

Bent Nielsen var en af Klejtrup-chaufførerne

Det resulterede da også i BP tanknedlæggelse og værkstedsombygning i 1980, så de store biler kunne komme ind, og igen fik vi besøg af flere væsener, der ville bestemme – der skulle bl.a. tages jordbundsprøver for forurening, men de fandt intet, og vi blev frikendt. Min reaktion: Det var da dejligt, så kan vi sælge uden at blive hængt ud. "Nej, det kan prøven skam ikke bruges til, der skal en anden til." Nå, sikke da et flinkt væsen, tænkte jeg, det, de laver, kan ikke bruges. Sådan noget kan jeg ikke forstå, og så ønskede jeg mig tilbage i en stol blandt de gamle væsener.

Værkstedet som det tog sig ud efter ombygningen i 1980

Jeg oplevede da også en enkelt gang, at en far kom lige før sommerferien og ville have sin søn i lære efter ferien. Det kunne ikke lade sig gøre før om to år; det var bestemt af de kære væsener (*red.: der er bestemmelser vedr. antal lærlinge*). Så skal jeg da lige love for, at jeg fik at vide, hvor faderen var fra, og hvilken indflydelse han havde. Jeg kunne bare fyre én af dem, der gik derude, som han sagde; men sådan noget tillod mit indre væsen ikke. Jeg kunne lige så godt forlade stedet, for jeg havde ikke en chance for at drive forretning her, sagde han, det skulle han nok sørge for. Nå ja, så havde den person sat sig på plads, så ingen grund til at gøre noget der.

Det var noget af en omvæltning. Jeg er født på Djursland, og fra jeg var 7 til jeg var 23 år, voksede jeg op i Københavnsområdet. Dernæst 6 år ved Års Motor Kompagni for derefter at starte som selvstændig i Klejtrup, uden kendskab til området.

Det var stadig Københavns akkordsystem og mentalitet, der sad på rygraden, og jeg kan den dag i dag ryste mine omgivelser med en kvik bemærkning. Jeg er glad for Hannes blik, når jeg nærmer mig stregen; hun har trods alt haft mere tilknytning til denne del af Danmark, og hun havde god kontakt til kunder og leverandører gennem kontorarbejdet og reservedels transport, alt imedens yngelplejen og så det store problem, mig, skulle passes i hoved og r..!

Det blev da også en forrygende start, selv om jeg gang på gang blev gjort opmærksom på, at jeg ikke var herfra.

I vinterhalvåret, hvor dieselolien blev til noget stift stads, som nogen i Walt Disney ville udtrykke det, arbejdede jeg næsten i døgndrift, men det havde også sin pris. Jeg måtte i 1978 gennem en rygoperation, og ligeledes først i firserne et par operationer i hver hånd. Reaktionen kom da også omgående, kassekreditten steg og steg.

Vi havde vore pengesager i den daværende Himmerlands Bank. Jeg blev kaldt til samtale; på det tidspunkt havde vi fået bevilget overtræk, og sikke da en besked vi fik. Vi var for dem et meget dårligt papir, dét de kaldte en dårlig investering med for stor risiko. Så de ville hæve renten til 23 %, og som de sagde, du har jo ikke engang noget at investere. Nu kendte jeg deres syn på mig. Så sådan

blev det. Jeg lærte, at hvis en person er faldet, skal han ikke hjælpes op, men skal trædes på, eller er ved at drukne, skal han holdes under vandet.

Vi har klaret skærene og betalt alt uden yderligere lån, afslag og hjælp. At vi blev kaldt dårlige kunder, når vi kunne betale 23 % i rente, forstod jeg ikke, og at jeg ikke havde noget, vi ville investere, forstod de ikke. De ville have pant i min forholdsvis nyerhvervede Mercedes-Benz skrotbil, den måtte jo være noget værd, når den fik så meget omtale i den danske presse.

De fik ikke pant i bilen og heldigvis for det. De klarede ikke skærene!

Væsenet kaldte min Mercedes for en hobby genstand, så den kom ikke med i regnskabet. Det er jo også rigtigt, kun en lille del er mekanikerarbejde, men der er meget karetmager-, sadelmager-, maler-, elektriker- og maskinarbejde på den.

Min første gamle bil fik jeg i '72, og efter en let renovering kom der nummerplader på den i 1975. Den gav os et godt indblik i gammelbil-verdenen med mange ture rundt i Danmark og de omliggende lande.

Det blev til 76.000 km. over de næste 20 år. Det var en Chevrolet årgang 1931, 4 dørs Sedan med skydetag, og med reservehjul i begge forskærme. De mange ture gav gode kontakter og førte til reparationer på værkstedet af mange sjældne og spændende køretøjer. Så kunne de krævende væsener også blive tilfredsstillet, det var jo ikke alle biler, der var mine.

Den 25. januar 1980 købte jeg den omtalte Mercedes-Benz Cabriolet B. type: W 142. 3,4 liter, årgang 1938, med chassis nr. 434 801. Den er fremstillet i Mannheim. Efter 11 år, eller over 6500 renoveringstimer og historieforskning, var den endelig køreklar, og vi har siden da kørt 115.000 km. i den. I 1991, da bilen havde fået nummerplader på, gør Danmarks Radio og TV mig opmærksom på ligheden med Reinhard Heydrichs attentatbil.

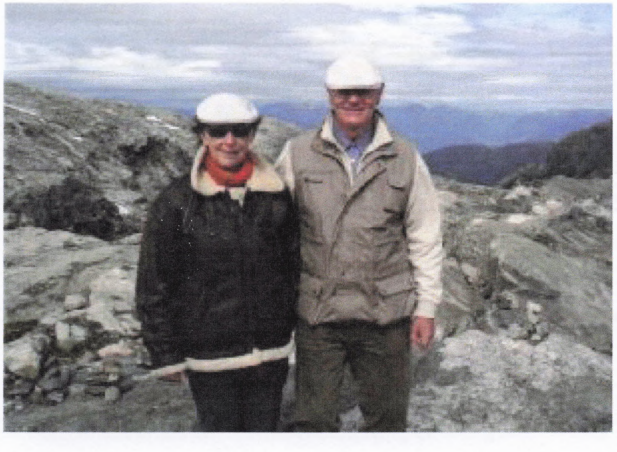

Min bil havde samme skade, som Reinhard Heydrichs fik ved attentatet, er samme årgang, har samme udrustning, udstyr/tilbehør og så bør man tage det lille produktionstal i betragtning: 34 stk. fordelt på 10 karosserityper. Mercedes-Benz fremstillede kun én bil med alt udstyret på, den skulle bruges til salgsmateriale og fremvisning, men blev taget af de tyske tropper. Det er denne bil, der er min. Når man ser i Karrosseriproduktion Werk Mannheim, så fremgår bilen ikke. Dette skyldes, at krigen kom "i vejen", og man nåede ikke at få bilen registreret. Flere andre 320-ejere mener at eje netop samme bil. Men beviserne peger på min bil med netop produktionsnummeret 434 801.

Jeg er i besiddelse af produktionsunderlaget, altså den forventede produktion og ligeledes produktionen, det antal der blev fremstillet. Jeg har de papirer, der findes, så som reparationshåndbog, reservedelslister, produktionslister, servicemeddelelser, salgsbrochurer og pressemeddelelser, alt i fotokopier og samlet fra flere lande. For at se nogle af disse og flere beviser om bilens historie, så kontakt mig.

Vi nåede i den aktive tid at have 10 lærlinge fra lokalområdet. Alle gennemførte, så der kom 10 automekanikere ud af det. De havde alle en tinglyst lærekontrakt, hvori der stod, at man ikke måtte nedsætte sig med autoværksted indenfor en radius af 10 km. Det skete i to tilfælde, men jeg reagerede ikke på det, det gjorde mig ikke noget. Jeg mente, at jeg havde mit på det tørre, og de er jo også herfra. Et væsen gjorde opmærksom på forholdene, og mente, at jeg skulle føre sag og kræve erstatning. Hertil var min reaktion: ja gør I bare det, hvis I mener, det hører sig til! Men nej, det kunne de skam ikke; jeg skulle selv kontakte en advokat osv. Nå, hvad skal jeg så bruge sådan et væsen til? Det gjorde jeg ikke; advokat nej tak – ikke flere væsener til mig! Jeg havde intet imod, at de to startede eget værksted. Resultatet blev, at jeg trak mig ud af alle foreninger og væsener, alt hvad jeg kunne komme ud af. Man må vel selv vælge sine kampe. Mit moms- og SE nr. ophørte i 2004. Nu skal der bare ryddes op. Ifølge pressen både her og i andre lande ser det da meget spændende ud.
Alt i alt har vi haft nogle rigtig gode år omgivet af spændende mennesker og opgaver, og uden ret mange skader på krop og sjæl. Det er da også blevet til en enkelt fart- og parkeringsbøde og en håndfuld totalskader – husk på, jeg mangler en finger.

I dag er vi pensionister og har væsentlig lavere indtægt end dem, der kommer hertil over grænsen, men hvad – jeg er jo heller ikke hverken herfra eller derfra

Det var bare lidt om Hanne og Lauritz Lauritzens liv i Klejtrup, skrevet 31. december 2015. Se www.lauritzlauritzen.com

De bliver – eller kunne være blevet 100 år i 2016

Marie Kvorning f. Sørensen
(Smed) i Fristrup

Elmer Nielsen
Oksenhøj 2, Fristrup

Karen Lydia Kristoffersen
Ånsbjergvej 11, Fristrup

Magda Jacobsen
Søvej 25, Fristrup

Kristian Kjeldsen
Skivevej 107, Hejring

Christian Bertelsen
Ånsbjergvej 4, Fristrup

Alfred Christensen
Østergårdvej 3, Hejring

Aage Højgaard Kristensen
Fristrup Nørremark 1, Fristrup

Dagny Jänichen
Skårupvej 18, Klejtrup

De bliver – eller kunne være blevet 100 år i 2016

Svend Aage Thunø
Søkroen

Henry Pedersen
Brovej 6, Klejtrup

Gerda Christensen
Viborgvej 25, Klejtrup

Evald Christensen
Viborgvej 19, Klejtrup

Kathrine Laustsen
Købmandsgården, Klejtrup

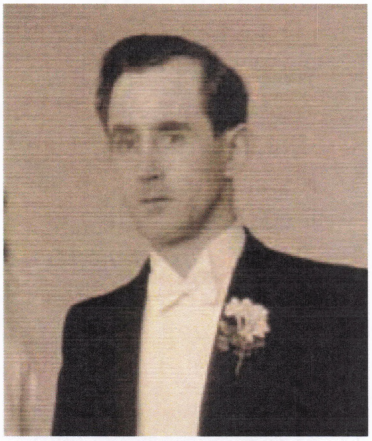

Børge Egelund Nielsen
Viborgvej 5, Klejtrup

Arne Mørup
Brovej 12, Klejtrup

Emma Sørensen
Søvej 7. Kleitrup

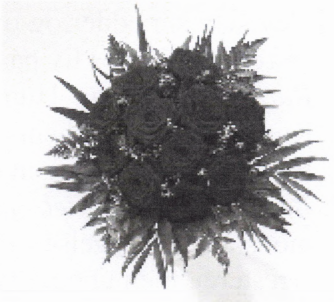

De bliver – eller kunne være blevet 100 år i 2016

- og hvem er de så?

1. ***Marie Kvorning***: Hun var født på Damagergaard, Ånsbjergvej 20 i Fristrup. Familien blev kaldt Smed til efternavn, men hed Sørensen. Marie blev gift med Niels Kvorning. De havde bl.a. en ejendom i Løvel
2. ***Elmer Nielsen***: Han var født og opvokset på Oksenhøj, Oksenhøj 2 (tidl. Hvilsomvej) i Fristrup. Elmer overtog ejendommen efter sine forældre og levede der hele sit liv.
3. ***Karen Lydia Kristoffersen:*** Hun var gift med vognmand Osvald Kristoffersen. Først boede de på Ånsbjergvej 32 og senere Ånsbjergvej 11 i Fristrup. Karen Lydia var i mange år kogekone, og hun har været i mange hjem på egnen igennem tiden.
4. ***Magda Jakobsen:*** Hun var gift med landmand Gunder Jakobsen. De boede på Engebæksminde på Søvej 25 i Fristrup hele livet.
5. ***Kristian Kjeldsen:*** Han var født og opvokset på ejendommen på Skivevej 107 i Hejring. Han og hans kone Kirstine boede hele livet på ejendommen
6. ***Kristian Bertelsen:*** Han var født i Fristrup, hvor han senere åbnede en cykelforretning - den der stadig eksisterer som Fristrup Autocykler.
7. ***Alfred Christensen***: Han var født og opvokset på ejendommen på Østergårdvej 3 i Hejring og måske bedre kendt under navnet Alfred "Gammel-Peter" (hans far hed Peter Christensen og var meget gammel ifht. moderen). Han overtog ejendommen efter sin mor. De sidste år boede Alfred sammen med Edith Sørensen på Kastanievej 3 i Klejtrup
8. ***Aage Kristensen***: Han var født og opvokset på ejendommen Ulvehøjgaard på Fristrup Nørremark 2 i Fristrup. Han overtog ejendommen efter sine forældre, og han og hans kone Lydia levede hele sit liv der.
9. ***Dagny Jänichen:*** Hun var gift med bagermester Kristian Jänichen. Først havde de Søgården på Søvej 32, indtil Kristian overtog bageriet i Klejtrup efter sine forældre.
10. ***Svend Aage Thunø***: Han kom til Klejtrup i 1963, hvor han og hans kone Krista overtog Klejtrup Hotel. Parret havde hotellet - eller Søkroen som de navngav den. Da de solgte, flyttede de fra sognet.
11. ***Henry Pedersen***: Han var født og opvokset på møbelfabrikken på Brovej 6, som hans forældre havde. Han var tømrer/snedker og arbejdede dels hjemme - dels ved Sigfred Hermansen. Han og hans kone Eleonora boede på Brovej 7 og senere Viborgvej 19
12. ***Gerda Christensen:*** Hun var født og opvokset på Viborgvej 25, hvor hun og hendes mand Johannes overtog Gerdas barndomshjem og brødudsalg. Hun boede hele sit liv der.
13. ***Evald Christensen***: Han var født og opvokset i skrædderforretningen på Viborgvej 19. Han blev selv skrædder og overtog hjemmet og forretningen efter forældrene. Han og Merry boede resten af deres liv på Viborgvej.
14. ***Katrine Laustsen***: Hun stammer fra Tulstrup og blev gift med købmand Niels Laustsen i Klejtrup. Hun og hendes mand drev forretningen i en menneskealder. Senere boede de på Bakkevænget 19, og nu er Katrine på plejehjemmet Kløverbakken i Klejtrup
15. ***Børge Egelund Nielsen***: Han var søn af maler Nielsen på Viborgvej 5. Han var medlem af modstandsbevægelsen under 2. Verdenskrig og med i den lokale Sandbækgruppe. Han blev arresteret, men undgik tysk koncentrationslejr. Han flyttede fra sognet efter krigen.
16. ***Arne Mørup***: Han er uddannet møbelsnedker og har arbejdet bl.a. på Thorvald Hermansens møbelfabrik på Viborgvej 1. Arne bor nu på Brovej 12.
17. ***Emma Sørensen:*** Hun var fra Fur. Hun og hendes mand Rudolf Sørensen boede på Søvej 7. Hun hjalp sin mand på Brattingsborgskolen, hvor han var pedel.

Udstillingen i anledning af 70-året for 2. Verdenskrigs afslutning

Det stod der i avisen....

25 år siden

d. 18. april 1991 **Ny Grill-Café i Klejtrup**

I fredags åbnede Grill-Caféen i Klejtrup, og mange mennesker mødte frem for at gratulere Birgit og Bjarne og ønske held og lykke fremover.
I dagens anledning blev der budt på smagsprøver og forfriskninger, ligesom der i weekenden var fine "Weekend-tilbud", som der var mange, der benyttede sig af.

8. maj 1991

Klejtrup Andelskasse søger ny direktør
Vor direktør gennem de sidste 12 år, Erik Rasmussen, har pr. 31. juli 1991 opsagt sin stilling som direktør for Klejtrup Andelskasse (red: *ny direktør blev Ole Bonde fra Ulstrup*).

Billedet her er tidligere - nemlig dengang Erik Rasmussen blev ansat i Klejtrup

16. oktober 1991 **Rejsegilde på ny kapelbygning i Klejtrup**

Nu kan graveren snart komme i bad på sin arbejdsplads. Ringeren og graveren ved Klejtrup Kirke, Leif Bach Jensen, får snart mulighed for både at komme i bad efter dagens dont og spise sin madpakke i eget kontor på sin arbejdsplads.
Inden Jul indvies nemlig kirkegårdens nye kapelbygning, som også kirkegængere og besøgende på kirkegården får gavn og glæde af.

50 år siden

Klejtrup BIO
Tlf. 4 60 44
Fredag og søndag kl. 20,15
Gøglerkongen
med ELVIS PRESLEY

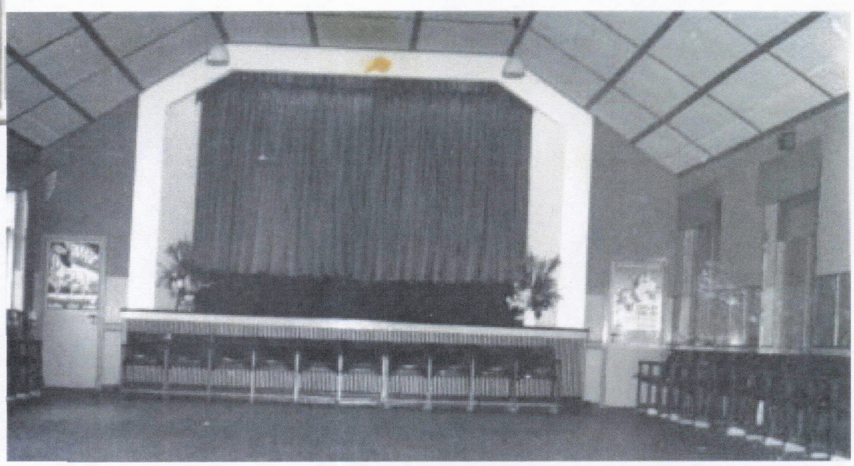

Biografen i Klejtrup - i hotellets store sal

Rensningsanlægget i Klejtrup godkendes endeligt

Klejtrups rensningsanlæg er færdigt, og byggelånet skal indfries - kloakeringsproblemet melder sig. (Red: og i 2015 blev rensningsanlægget nedlagt igen).

21. februar 1966 **Vigtigt forældremøde om skolen**

Efter at det er vedtaget af skolekommissionen og anbefalet af lærerrådet ved Brattingsborgskolen i Klejtrup, at der skal indføres seksualundervisning i skolen, ønsker lærerne, inden man går i gang, at holde forældremøde, for at forældre indenfor skoleforbundet kan blive bekendt med, hvilke bevæggrunde der har ført til denne beslutning, og høre om de problemer, som knytter sig til undervisningen.

April 1966

Den første kvinde har indtaget sin plads i Klejtrup Sogneråd

Klejtrup Sogneråd for perioden 1966-1970 har holdt sit første møde, hvor man valgte medlemmerne til de forskellige udvalg. Sognerådsformand Søren Chr. Andersen bød velkommen til rådets nye medlemmer, fru Metha Bach, Dremstrup, og arbejdsmand Carlo Bertelsen, Fristrup. Fru Bach er den første kvinde, der har haft sæde i Sognerådet.

Sogneråd i Klejtrup Kommune. Bagest fra venstre: Karlo Bertelsen, Karl Højgaard Nielsen og Johannes Møller. Forrest fra venstre: Metha Bach, Søren Kr. Andersen og Niels Laustsen. Kristian Hedegaard mangler på billedet

18. juni 1966

På Skive Seminarium har Frede Dyrbye Christensen, søn af mejeribestyrer Christian Christensen, Klejtrup, bestået lærereksamen.

23. oktober 1966

Folkedanserne syr egnsdragter

Folkedanserforeningen i Klejtrup har begyndt sæsonen med 48 aktive dansere. Man vil i vinterens løb sy egnsdragter fra Himmerland i anledning af, at foreningen til sommer kan fejre 25 års jubilæum. Et børnehold skal begynde at danse til februar.

Klejtrup-dragten

100 år siden

En uskik på landet. Præster og kirkebylærere (især når de ikke skal "synge lig ud"), organister og ringere ikke at forglemme, lider på landet ofte under, at begravelserne sjældent foregår på den tid, de er bestemte til. Når tiden f.eks. er sat til kl. 11 fra hjemmet og kl. 1 ved kirken, så sker det ofte, at følget først kl. 3 kommer til kirken. Ventetiden er jo lang for dem, der skal vente, og især for dem, der har meget at tage vare på. For præsten er det værst i annekssognet.
Der er i og for sig intet at sige til, at de indbudne tænker som så: det haster ikke så stærkt med at komme; thi det trækker jo altid så længe ud. Og skylden kan heller ikke lægges på vedkommende hjem, da der nødvendigvis af hensyn til dem, der kommer langvejs fra, skal opvartning til. Men kan der intet gøres for, at **alle blev enige** om at møde så præcis som mulig. I ugunstigt vejr er situationen meget ubehagelig.
Der er vel ingen præst eller lærer, der om det tillades af redaktionen, vil udtale sig herom. Jeg kunde tænke mig en henvendelse fra samtlige præster og lærere (eller i al fald en stor del af dem) her i bladene til læserne om ved ovennævnte lejlighed at stræbe at overholde klokkeslættet. I annoncen kunde der også stå kl. - **præcis**. Thi, som det ofte går, er det en uskik. Til overvejelse!
Oscar Nørgaard, Kongens Thisted.

23. juli 1916

Idrætsforeningen skulle den 23. juli have spillet fodbold i Lindum, men blev hjemme på grund af regnvejr. Ved aftenstid ringede man fra Lindum og bad Klejtrup komme. I hast samlede man 8 spillere, som drog af og spillede mod 10 fra Lindum. Imidlertid udvandrede Klejtrup, da man fandt dommeren partisk.

2. oktober 1916 **Viborg Amtsråd behandler igen bilkørselsproblemerne**

Her er det især lygteføring og signalmidler, man taler om. Lygterne må ikke blænde, men bør dog kunne lyse 20 meter frem. Signalet skal være en dyb tone og ikke lyde, som når man trækker en gris i halen.

En bil fra den tid - mejeribestyrer Holm i Klejtrup har besøg fra sin fødeø Fyn omkring 1914

"Salen" ved Klejtrup Hvilehjem fylder 25 år

Af Birthe Ømark

Salen, som nu ligger i tilknytning til Senior- og Aktivitetscentret på Midtvej i Klejtrup, har været rammen om en masse forskellige arrangementer – så mange, at den i dag er et uundværligt samlingssted for mange af byens ældre borgere. Og netop i år fylder salen 25 år, så lad os tage et tilbageblik til 1991 og se lidt på, hvordan det nu kom i stand – og også høre lidt om hvilehjemmets historie.

Dengang i 1991 havde vi stadig Klejtrup Hvilehjem, et hyggeligt hjem med en god atmosfære. Hvilehjemmet blev officielt indviet den 15. december 1962, men var rent faktisk taget i brug allerede den 20. januar 1961. De første 8-9 beboere flyttede ind i den gamle skolebygning, inden man i efteråret 1962 tog den nye bygning i brug.

Klejtrup skole (i baggrunden) som den så ud, mens der stadig var skole på stedet. I forgrunden ses søskendeparret Walter Lonsdale og Jørgen Repholtz

Der havde tidligere været planer om at opføre et "alderdomshjem" i Klejtrup. Allerede i 1921 behandlede Viborg Amtsråd en ansøgning fra Klejtrup kommune om tilladelse til at bygge et hjem for de ældre. Og igen i 1932 var tanken fremme, men planerne blev aldrig realiseret.

Det første lederpar på hvilehjemmet var Carla og Helge Frederiksen, som købte skolebygningerne af kommunen, da den nye Brattingsborgskole overflødiggjorde den gamle skole, der var opført i 1857. Ved handelen forpligtigede parret sig til at indrette et hvilehjem for 25 beboere. Carla var sygeplejerske og Helge diakon, og de ville gerne etablere deres eget hvilehjem. Helge var her fra egnen – nærmere bestemt fra Hørup, og da han erfarede, at skolen i Klejtrup stod tom og at man påtænkte et oprette et hvilehjem, slog han og Carla til, da parret blev opfordret til at komme til Klejtrup. Og for en sum på 45.000 kr. købte Carla og Helge den gamle skole samt jorden, der hørte til, og de flyttede ind i december 1960. Første del af det unge ægtepars fremtidsplaner var nu realiseret.

Som nævnt flyttede de første beboere ind i januar 1961, og den første var Kirsten Marie Vad fra Hvornum, og kort efter kom Anders Lund. I løbet af kort tid var der 9 beboere, som alle boede i den gamle skole sammen med Carla og Helges familie. Det var selvfølgelig planen, at der skulle bygges til, men byggeriet var lang tid om at komme i gang. Først da man fik en ny arkitekt, kom der skred i tingene.
I ventetiden skulle hverdagen jo fungere, og det må have været et stort slid for Carla og Helge. De havde kun "løs" hjælp; særligt hjalp Marie Skals og Marie Jørgensen til, når der var behov for en hjælpende hånd. Og det var jo nødvendigt, når der skulle slagtes, syltes osv.

Til at hjælpe med tøjvask havde parret Marie Johansen, og Elly Lange hjalp også til på hjemmet i en periode. Timelønnen til "personalet" var i starten 2 kr. Helge og Carla tog sig selv af plejen af de ældre – de var de eneste uddannede indenfor dette område.

Endelig kom byggeriet dog i gang – en toetages bygning med plads til 28 beboere – og den 3. oktober 1962 var den klar til indflytning. Og det var luksuriøse forhold, de flyttede op i – selv om én af de ældre ikke ville flytte (der gik faktisk et godt stykke tid, inden han lod sig overtale til at flytte over i de nye omgivelser).

Efterhånden blev hele den nye bygning fyldt op med beboere – 28 i alt. Ja, på et tidspunkt var der faktisk 32, da der boede ægtepar på nogle af stuerne. Der var nok at se til for personalet, som selvsagt blev udvidet betydeligt. Men Carla og Helge Frederiksen deltog stadigvæk på fuld tid. Det var nemlig svært at skaffe sygeplejersker, så den del af plejen måtte diakonparret selv tage sig af.

Personalet på Klejtrup Hvilehjem midt i 1960'erne.
Fra venstre: Lillian Jensen, ukendt, Alice Hougaard, ukendt og Ella Sørensen

Hygge over formiddagskaffen - de ældre beboere mødtes hver formiddag til kaffe hos Jens Thøger, som ses i midten af billedet.
Til venstre er det Kathrine "Skomager" Jensen og til højre Berthine Schacksen

Der var stor forskel på beboernes fysiske tilstand. Dengang var man ikke så dårlig, som man ofte er i dag, når man kom på hvilehjemmet. Og derfor kunne mange af de ældre også hjælpe med til mange af de daglige gøremål, såsom at skrælle kartofler, hjælpe til med opvasken, skrælle æbler i syltetiden og ikke mindst – hjælpe hinanden (værdier som heldigvis er blevet en trend igen, og som bl.a. praktiseres på de to nye plejehjem i Klejtrup).

Og frem for alt, så hyggede man sig. Carla og Helge havde deres private bolig i den gamle skole, og her boede de unge piger, der var ansat, også. Men man spiste sammen på hjemmet, drak kaffe sammen og levede i det hele taget som én stor familie. Og diakonparrets børneflok, der efterhånden voksede til 6 børn, havde helt sikkert stor gavn og glæde af at vokse op i de trygge omgivelser; der var altid nogen at snakke med og altid nogen, der kunne fortælle historier.

Festmiddag i spisestuen sidst i 1970'erne. Alle er samlet - beboere og diakonparret med familie

Med tiden skærpedes kravene – personalet skulle være uddannet, og det administrative arbejde voksede. I 1971 overgik hvilehjemmet fra privat eje til at blive en selvejende institution, og hjemmet var faktisk en af Klejtrups største arbejdspladser.

Hvilehjemmet blev både i 1971 og op i 1980'erne moderniseret, så det fremstod som en tidssvarende institution. Men samtidig ændrede ældrepolitikken i Danmark sig hen imod "ældre længst muligt i eget hjem." De ældre var svagere, når de kom på hjemmet. Der var som sagt også tiltag til, at hvilehjemmet skulle nedlægges, men modstanden i Klejtrup var måske med til at forhindre det i første omgang.

I 1988 sagde Carla og Helge Frederiksen "farvel og tak" – og trak sig tilbage til et velfortjent otium i den villa, de havde bygget i Bakkevænget – på jord, der havde tilhørt hvilehjemmet. Jutta og Vagn Buchhave blev det nye bestyrerpar på Klejtrup Hvilehjem.

Det var lidt om hvilehjemmet, og nu vender vi os mod den nye tilbygning – salen – igen.

Carla og Helge Frederiksen i deres velfortjente otium

Sidst i 1980'erne begyndte tanken om en tilbygning til hvilehjemmet – en sal med plads til større arrangementer – at tage form. Det fremgår af en avisartikel fra foråret 1991, at:

"I øjeblikket sidder de ældre nærmest som sild i en tønde, når de 20 beboere en gang om måneden får besøg af et halvt hundrede andre ældre fra området. Det finder beboerne i Klejtrup ikke rimeligt.....",

og herved opstod tanken om salen. Og da først idéen var opstået, var der ikke langt til handling. Der blev ansøgt om tilladelse hos kommunen til at opføre en tilbygning til Klejtrup Hvilehjem, og tilladelsen blev givet med følgende ros fra Marius Nielsen fra kommunalbestyrelsen: *"Det er fantastisk, som de kan i Klejtrup. De har altid været gode til at stå sammen."*

Det var dog ikke alle medlemmer af kommunalbestyrelsen, der var lige begejstrede for udvidelsen. På dette tidspunkt indgik det allerede som et forslag i kommunens ældreplan, at det lille hvilehjem skulle nedlægges i løbet af 4-6 år.

Men tilladelsen kom i hus, og i foråret 1991 kunne byggeriet endelig gå i gang. Der blev organiseret en indsamling i byen, og Klejtrups indbyggere indsamlede 60.000 kr. til det nye byggeri. Hertil kom økonomisk støtte fra Helsefonden samt byens pengeinstitutter. Og med lidt støtte fra Møldrup kommune lykkedes det at få samlet de ca. 450.000 kr., som tilbygningen ville komme til at koste. De lokale håndværkere i Klejtrup-området erklærede sig parate til at opføre tilbygningen stort set uden beregning.

På en solskinsdag kort før påske blev de første spadestik til den nye tilbygning således taget. Fire udvalgte personer fik æren af at tage de første spadestik, nemlig formanden for beboerrådet på Klejtrup Hvilehjem, Aage Dalsgaard, kommunalbestyrelsesmedlem Jon Pugholm, formanden for den selvejende institution, Gunnar Nielsen fra Farsø og formanden for Klejtrup Pensionistforening, Frode Serup. Alle takkede de byens borgere samt bestyrerparret for den store opbakning. Efter spadestikkene fejredes dagen med kaffe og kagebord.

Jon Pugholm tager første spadestik, mens beboere og andre interesserede ser til

Og så – umiddelbart før sommerferien 1991 – stod den nye tilbygning klar. Godt 100 m^2 med en stor samlingssal, tekøkken og to handicap toiletter plus en glasudestue på 50 m^2. Et enestående bevis på, at lokalt sammenhold og samarbejde kan udrette mirakler; og som på trods af planer om nedlægning viste sig at kunne skabe grobund for yderligere udvikling.

Selve den officielle indvielse af tilbygningen fandt sted lørdag den 3. august 1991, og det blev et tilløbsstykke med mere end 300 deltagere. Det strømmede ind med gaver, og fra de lokale pengeinstitutter modtog Hvilehjemmet 35.000 kr. – en gestus, der viste, hvor meget Hvilehjemmet betød for byen. Der rettedes en stor tak til håndværkerne:

"De har virkelig udført et flot stykke arbejde. Der har ikke været noget med at stå med klokken i hånden og vente på fyraften! Og så gav håndværkerne så favorabelt et tilbud på en udestue, at vi ikke kunne sige nej. Og den er vi meget glade for."

Og med sådan en fin tilbygning burde Hvilehjemmet vel også have et nyt navn. Der blev efterlyst forslag, som man kunne stemme på, og i september 1991 besluttede man, at Klejtrup Hvilehjem fremover skulle hedde Søbakken. Det nye navn skulle være med til at understrege, at hvilehjemmet ikke kun var et sted, hvor ældre kunne finde hvile efter et langt arbejdsliv, men også et sted, hvor der foregik en masse aktiviteter.

Men i 1999 var det uigenkaldeligt slut med Klejtrup Hvilehjem – eller rettere Søbakken. Et faldende behov for plejehjemspladser gjorde, at Møldrup kommune besluttede at ophøre med støtten til hvilehjemmet, og nedlæggelsen var en kendsgerning. En epoke i Klejtrups historie var forbi.

Det blev dog ikke det sidste ord – nedlæggelsen gav mulighed for et ældrecenter. Der er i dag bygget 8 dejlige ældreboliger på grunden, og der er bygget en række gode fælleslokaler i tilknytning til samlingssalen. Her har Lokalhistorisk Forening sit lokalhistoriske arkiv, ligesom trædrejerne i Klejtrup, Klejtrup Pensionistforening og også hjemmeplejen har til huse i Senior- og Aktivitetscentret, som det blev "døbt", da det blev indviet efter ombygningen i 2002.

Og man må sige, at både salen og fælleslokalerne har været rigtig gode investeringer. Der foregår en masse ting i "huset", pensionistforeningen har arrangementer flere gange om måneden, pensionisterne mødes ugentlig til kortspil og håndarbejde, ligesom også knipledamerne bruger salen. Endelig holdes der også udstillinger bl.a. i forbindelse med byfesten, og Lokalhistorisk Forening afholder ligeledes arrangementer i salen.
Og hertil kommer kommunens brug af salen - både dagplejemødrene i Klejtrup bruger salen til samlingssted med børnene hver uge, ligesom hjemmeplejen brugen den til områdemøder m.m.
Så det er bestemt et hus, og en sal med liv i, der benyttes flittigt.

Her i jubilæumsåret har salen fået en "ansigtsløftning" i form af istandsat gulv og ombetrækning af stolene. Så salen står igen indbydende og klar til nye aktiviteter.

Danmarks største fotoalbum

Af Ragna Kolind

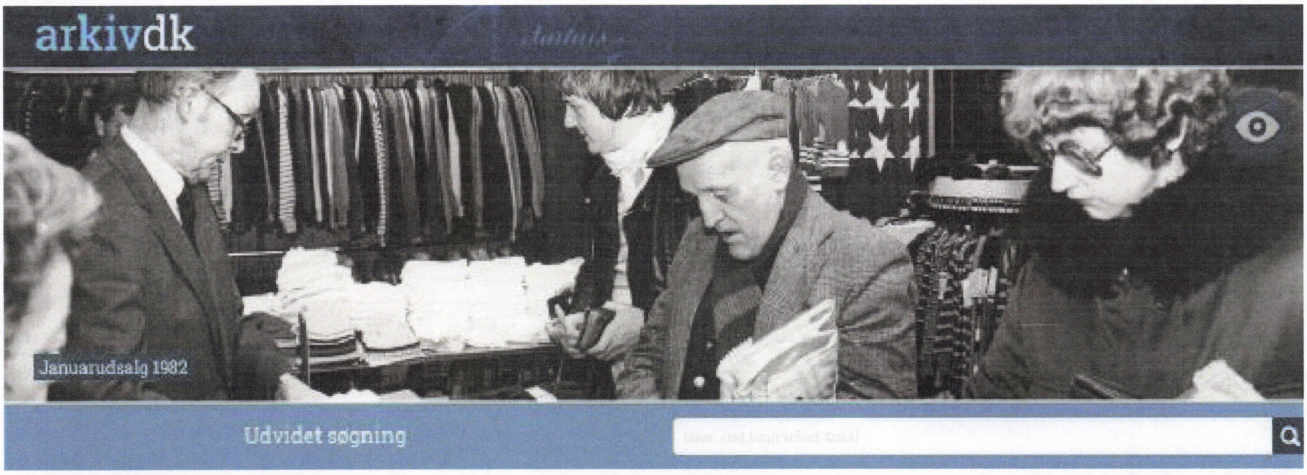

Internettet er efterhånden blevet en naturlig del af mange menneskers dagligdag. Og er man f.eks. interesseret i lokalhistorie eller slægtsforskning er nettet da også blevet en uvurderlig hjælp på dette felt.
Efterhånden kan alle sidde hjemme og finde oplysninger om sin fødeegn eller sin familie, og nu er der kommet endnu en "spiller" på banen i den genre.
Det er nemlig her i skrivende stund ca. ¾ år siden, at Sammenslutningen af Lokalhistoriske Arkiver – SLA – åbnede sit store "fotoalbum" på internettet. Nu kan menigmand i Danmark – ja, i hele Verden – gå ind på adressen ***www.arkiv.dk*** og søge efter billeder på personer, bygninger, forretninger osv. , eller søge efter papirer, avisartikler m.m. om familien.
Dermed giver vores store arbejde med at scanne og registrere billeder og andre arkivalier i arkiverne i Danmark lige pludselig meget mere mening.

Og at der har været et behov, viser besøgstallene på siden med al tydelighed. På det ¾ år har der været 1,9 mil. besøg på siden, og man kan se, at disse besøg er sket fra 960.000 forskellige pc'ere.
Der ligger ca. 1,3 mil. billeder på siden, og dertil kommer også andre registreringer af arkivalier.
Af statistikken kan vi også se, at hver "besøgende" åbner 14-15 sider pr. besøg.

Alt i alt er det blevet en kæmpe succes, som vi i vores arkiv/forening her i Klejtrup også nyder stor glæde af. Vi er medlem af SLA, og jeg har i de seneste års beretninger nævnt vores registreringsarbejde, som fylder meget i vores lille forening.
Den nye side har givet os mange henvendelser om vore billeder, som nu kan ses på siden. Nogle har spørgsmål til personer eller steder, nogle oplyser om konkrete fejl i navne o.l., og andre igen har supplerende oplysninger. Det er blevet langt nemmere at "nå" vores publikum, og det har givet os oplysninger, som vi er ret sikre på, at vi ellers ikke ville have fået. Et godt eksempel herpå:

For kort tid siden fik arkivet en mail fra en Nato-officer i England, som havde set et billede på www.arkiv.dk af Walter Lonsdale her fra Klejtrup. Af vores registrering fremgik det, at vi ikke var helt klar over, i hvilken anledning billedet var taget. Det vidste denne Nato-officer, og dem sendte han til os •

Et andet af vore billeder er fra dengang, Walter Lonsdale landede på Klejtrup Sø med sit fly. Vi kendte ikke den nøjagtige dato, men det gjorde denne Nato-officer også. Så endnu en "løs ende" blev bundet. Og så sendte han lige nogle sider med oplysninger om Walter Lonsdale til os, som vi heller

ikke havde – bl.a. en tegning af et skib, som viser, hvor Walter gemte sig, da han skulle igennem en tysk kontrolpost.

Når en søgning foretages - f.eks. skrives 'Klejtrup Brugsen', vises alle de billeder, avisartikler el.lign., som arkivet har registreret om dette emne. Da vi ikke er færdige med registreringerne, er det ikke hele arkivet beholdning, der vises

At offentliggørelsen af vore billeder er en hit hos mange mennesker over hele kloden, kan ingen være i tvivl om. Men at det også har givet bonus for de lokalhistoriske arkiver – det havde mange nok ikke lige forventet.

Løbende vil offentliggørelse af registreringer på siden udvides med mange andre arkivalier, og allerede nu er der ved at kunne søges efter forskellige papirer m.m.
Så følg med på siden – tjek lige om der ligger noget om din familie eller dit hjem på siden. Når du søger, kan du søge på tværs af hele landet og i et konkret område. Men der kan også søges på et konkret navn eller emne.

Nu er det lige pludselig dobbelt så sjovt at registrere i arkivsystemet – nu kan vi nemlig se, at det kan bruges / bliver brugt til noget. Og fra Klejtrup-arkivet vil vi ønske "god jagt" til dig!

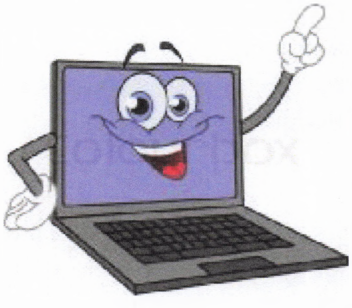

Eksempler på billeder indleveret til arkivet i 2015

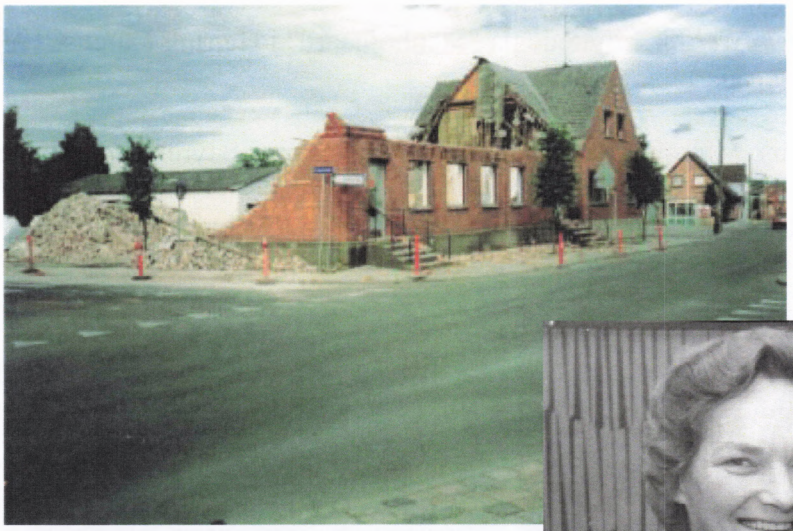

Den gamle Brugs bliver nedrevet

Merry og Evald Christensen, Viborgvej 19

Skårupvej 26 - og den gamle uddeler ved bilen (boede på modsatte side af vejen)

Festbord fra Søkroen i Lilian og Bent Pedersens tid på kroen

Mit barndomshjem 1936 - 1983

Skrevet af Solveig Rask i 1992

"Min mor og far - ***Rosa og Johannes Rask Nielsen*** - flyttede på "Stenhøjgaard" i Hejring i august 1936 (*Red: Den lå på Horshøjvej 3, men er nu fjernet*)

Min far var ret ung, da han blev gift (21 år). Min mor var 24 år. De begyndte som bestyrerpar og købte gården 12.2.1941.
Det var min bedstefar (farfar) Christen Rask Nielsen, kaldet den gamle Rask, der købte gården, da de unge giftede sig.

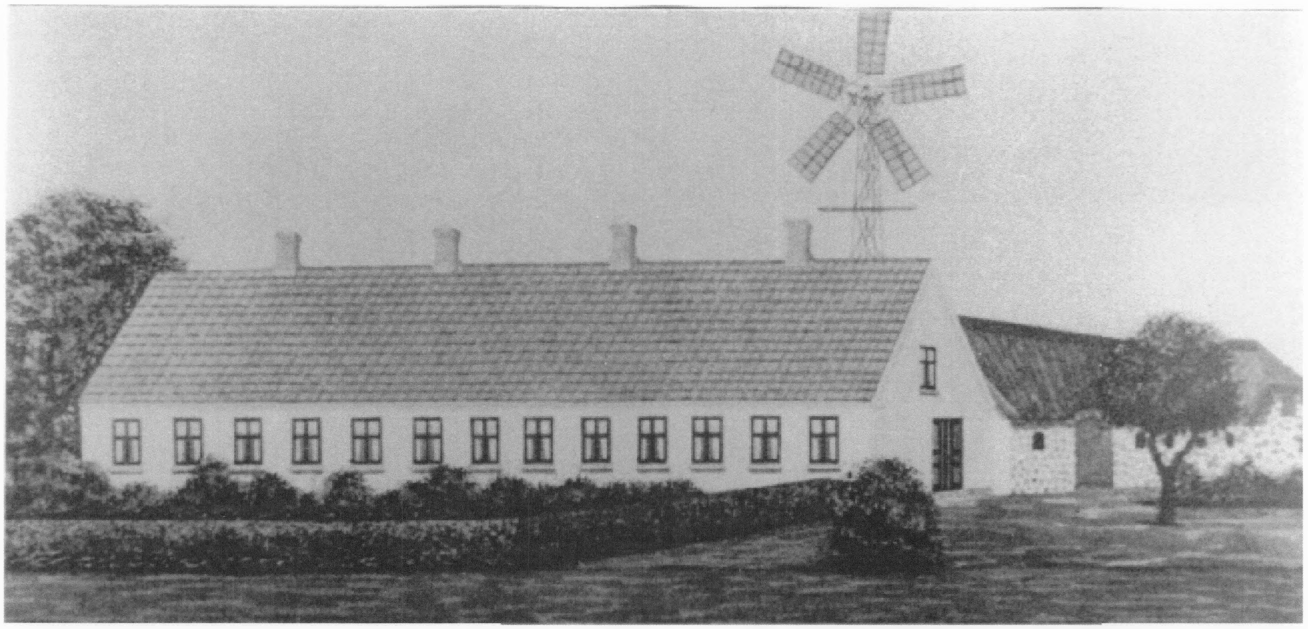

Jeg vil først lige fortælle lidt om mine bedsteforældre:

Min bedstefar blev forældreløs 4 år gammel og blev opfostret hos sin moster.
Han kom ud at tjene 9 år gammel. Efter militærtjenesten rejste han til Amerika, hvor han mødte både med- og modgang. Dog fik han sparet penge op, så han kunne rejse til Danmark på besøg.

Han kom nu ikke til Amerika igen, for bedstefar kom til at byde en pris på en gård i Tollestrup ved Hvilsom. Ejeren slog til, til stor glæde for familien, så bedstefar blev i Danmark.
Skæbnen var ikke færdig med ham endnu. Gårdens husbestyrerinde skulle blive på gården ind til videre. Dette blev min bedstemor.

Min bedstemor Nielsine Sørensen, kaldet Sine, mistede sin mor 15 år gammel med 6 yngre søskende, som hun passede samtidig med hjemmet. Efterhånden som de små voksede til, kom bedstemor ud at tjene.

Mine bedsteforældre blev gift d. 6.8.1913.

Mine bedsteforældres hjem var indre missionsk og gæstfrit, og de var enorm flittige. De passede på deres ting og var ikke bange for at række en hjælpende hånd.

Hvis man beklagede sig over, at man ikke kunne nå sit arbejde, ja, så fik man dette råd af bedstefar, at så måtte man jo stå noget før op om morgenen.
Det var jo nok dette princip, der gjorde, at de fik så meget udrettet i deres liv.

De fik 8 børn - 4 sønner og 4 døtre.

Jeg vil tro, at ordene "Ved jorden at blive det tjener sig bedst" kunne passe til deres opdragelse.
Fra meget tidlig barndom var de alle med i bedriften fra tidlig morgen til sen aften.
De blev alle dygtige og gode landmænd og husmødre.

Bedstefar var en fremsynet mand. Han købte store gårde op sidst i trediverne og først i fyrrene til små penge, hvor han så satte børnene på som bestyrer og senere solgte gårdene til de unge par. Han købte "Stenhøjgaard" i Hejring, "Hersomgaard" i Hersom, "Gårdstedgård" ved Vilsted og "Sandfærdgård" ved Holstebro. Sidstnævnte solgte han igen, da der ikke var flere børn, der var "ledige".

I al hans tid som selvstændig landmand drænede han mange marker, som han havde lært i Amerika.
Han købte uopdyrkede hedearealer op i Hejring og Hvilsom, som blev opdyrket i samarbejde med sine sønner.
Som anerkendelse fik mine bedsteforældre "Det danske Hedeselskabs" sølvbæger og der er rejst en sten, som ligger i Kongenshus mindepark med deres navne på.
Bedstefar var også en dygtig murer, som familie og venner fik meget glæde af.
Han tog aldrig kørekort til bil. Han ville hellere cykle omkring. Det generede ham ikke at cykle til Hejring, derefter en tur til Hersomgaard for måske så at cykle til Gårdstedgård.
Han cyklede rundt til langt over de 80 år.

I 1948 afstod mine bedsteforældre gården til den yngste søn. De flyttede til Simested ved Ålestrup.
I huset, som de overtog, boede bedstemors gamle moster. Hun blev passet og plejet af bedstemor til sin død.
Da bedstemor flyttede fra gården, var hun ved at være slidt op. Men hun gjorde sin pligt, som altid uden at beklage sig.
Bedstemor havde et glad sind, og hun døde i 1969 - 84 år gammel.

Bedstefar fortsatte efter afståelsen af gården med at cykle ud til venner og familien for at bygge huse, stalde m.m. I vintermånederne læste han enorm mange bøger. Det var oplysende bøger, som interesserede ham mest. Han kunne ikke få viden nok. Efterhånden måtte han også hjælpe bedstemor. Det kunne han også, og han passede da selv hus og have efter, at han blev enkemand.

Efter at han blev alene, betroede han mig, at han aldrig havde troet, at der var så meget at lave for en kvinde, og når han tænkte tilbage, kunne han slet ikke forstå, hvordan Sine havde klaret det alt sammen.

Vi må jo tænke på, at da min bedstefar var barn, ung og i hans velmagtsdage, da blev drenge jo opdraget til ikke at regne kvindfolkearbejde for noget.

Bedstefar cyklede ikke de sidste par år. Han kunne ikke fatte, at kræfterne var ved at slippe op. Han havde jo altid været så stærk. Bedstefar døde i 1972 på Støttrup Plejehjem, hvor han opholdt sig de sidste måneder. Han blev 87 år.

Mine bedsteforældre havde et godt ægteskab. De arbejdede meget mere end de fleste uden at beklage sig. Jeg ville ønske, at jeg selv evnede denne arbejdsglæde og energi.
Jeg kunne jo blive ved med at skrive, men jeg vil slutte med mine bedsteforældre, så lad os begynde igen med august 1936.

Gården

"Stenhøjgaard" 95 tdr. land, var en lille lukket trelænget gård, der var stråtækket og hvidkalket med indkørselsport fra østsiden samt stuehuset, der var 26 m lang, hvidkalkede vægge og med fast tag.
I øst-enden var der lavet en aftægtslejlighed. Ved lademuren i gården stod en meget høj vindmølle, som blev fjernet ca. 1948.

I 1938 blev der købt 60 tdr. land uopdyrket hede til, så nu var gården på 160 tdr. land.
Udhusene blev forlænget til det dobbelte, og en fjerde længe blev bygget øst på.

Samtidig blev der installeret el og telefon.
I 1941 blev stuehuset omforandret og restaureret, desuden blev der anlagt en stor, flot pryd- og brugshave. Aftægtslejligheden blev lavet til karlekammer.

Stuehuset blev senere malet gult, og med det mørke tag var det meget flot.

Den 17. juli 1944 kl. ca. 14 brændte gårdens udhuse ned samt 80 dyr. Branden opstod, da min bror, der var 4 år, ville finde kattekillinger. På gården var det en fast regel, at vi børn ikke anede, hvor tændstikkerne var at finde. Uheldigvis blev der glemt en æske på et karlekammer denne dag. Gården, der var stråtækket, brændte ned på 20 minutter.
Far og karlene var ude i den yderste mark. Mor og min søster sov til middag. Den unge pige hvilede sig, og jeg sad i stuen, da branden brød ud.
Min bror kom skrigende ud på gårdspladsen med de små kattekillinger i hænderne. Da han blev afhørt af politiet, sagde han: "Synes du ikke, at det er synd for de små kattekillinger, hvis de døde". Dette måtte politimanden jo give den lille dreng ret i.

Jeg glemmer aldrig dette syn af ildhav. Jeg løb og løb gennem røg og ild væk fra gården. Siden var jeg frygtelig bange for alt, hvad der kunne blive årsag til ildebrand.

Gården blev så bygget op igen. Det var jo under 2. Verdenskrig (1940-45), så alt hvad der kunne bruges, blev genbrugt. Husene blev denne gang tækket med røde teglsten. Det var meget flot til de hvidkalkede vægge.

Det var et stort tab, fordi brandforsikringen ikke var forhøjet til dato. Det havde hele tiden været meningen at forsikringsagenten skulle komme, men tiden gik med meget arbejde, og pludselig var det for sent.
Sidst i 1950-erne måtte man begynde at forny tagkonstruktionerne på grund af dårlige krigsvarer. Denne gang blev der tækket med grå eternitplader og samtidig blev der bygget trempelværk på af røde sten.

I tidens løb blev der bygget møllehus, hønsehuse, kyllingehuse, maskinhuse, staklade, og der var jo altid meget, som skulle repareres. Jo, der har altid været et eller andet byggeri i gang på gården.

Stenhøjgaard som den store proprietærgård tog sig ud efter genopbygningen

Dyr og jord

Til en gård hører der selvfølgelig både jord og mange dyr. De 160 tdr. land jord blev passet godt, og der blev avlet godt. Det var et alsidigt landbrug, især husker jeg alle kartoffelmarkerne - 21 tdr. land - hvor vi børn også altid var med fra vi kunne gå. Markerne blev drevet med hestekraft indtil traktoren efter krigen begyndte at vinde indpas, men med tiden blev det maskinparker i stedet for hestespænd.

Af dyr var der heste, kvæg, svin, fjerkræ, får, katte og en stor dansk hund de første år, men ellers havde vi ikke hund på gården.

Der var til tider op til 25 heste på gården i form af hopper, føl og plage. I nogle år havde vi også avlshingst, som også blev brugt til omegnens hopper. Det var gode, stærke belgiske heste, men også lidt blandede racer hørte til på gården.

Min far holdt meget af heste. Da han var ung, købte han et lille gul føl (nordbagge), som boede hos hans forældre. Efter far blev gift, skulle hesten, der var blevet voksen, med over til Hejring. Men den gule vallak ville ikke være der, så han løb til Tollestrup, hvis lejligheden bød sig. Da den så endelig blev vant til at bo i Hejring, ja, så blev problemet den anden vej. Når vi brugte den som kørehest, skulle vi altid have en lænke med til at binde den med i stalden, for den bed rebet over, lukkede dørene op og så gik det stærk hjem til Hejring. Det var en fantastisk hest, og jeg husker den som godheden selv. Det var den, som vi børn lærte at køre med, og den var gårdens "hestekonge". Ingen hest vovede at løbe foran, når flokken løb fra mark til stald eller omvendt. Den blev langt over 20 år. Far solgte den engang til et lille

husmandsbrug, for at den kunne få det bedre på sine gamle dage, men den gule hest kom selv tilbage, og far købte den tilbage. Det var meget hårdt ved far, hver gang han skulle af med heste - enten på grund af alder eller sygdom. Jeg græd også meget, når vi skulle af med en hest.

Far blev ved med at holde heste lang tid efter traktorens indpas. De sidste føl lærte aldrig at arbejde. De gik blot til pynt, men en dag kom de dog af sted.
Jeg kunne fortælle om mange oplevelser med vores heste og andre dyr, men så bliver det vist for langtrukken.

Kvæg - dvs. køer, kalve og kvier - var også lidt blandede af røde, sorte og brogede racer, samt en del krydsninger. Der blev opfedet mange tyrer. De blev enorm store, inden de blev sendt til slagtning.

I ca. 1979 begyndte far at sætte malkekøerne ud, men stalden blev ikke tom af den grund. Far begyndte at købe ungkreaturer, for siden hen at sælge dem som kælvekvæg.

Svinebesætningen voksede også godt med tiden. Den bestod af søer, smågrise og slagtesvin.

Fjerkræet sluttede, da mor ikke magtede at passe det. Fjerkræafdelingen hørte jo under husholdningsafdelingen.

Solveig Rask med forældrenes store hund

Fåreavlen var ikke så stor - 4-8 får - det var mest for uldens skyld.

Katte kan man jo ikke undvære på en gård, ellers ville musene og rotterne jo overtage boet, så der var altid mange katte.

Det var et eldorado at leve sammen med alle disse dyr. Der var dyr overalt på gården, og ikke et hjørne eller en plet, som kunne bruges til opstaldning, stod tom og ubrugt.

Folk

Uden folk kunne gården jo slet ikke drives. Der har været mange gode og dygtige karle og piger. I gårdens velmagtsdage har der været ansat 4-5 karle samt 1-2 daglejere. Der var ansat 1 ung pige, der til tider også hjalp til i mark og stald i den travleste tid.
Den faste stab boede på gården. Der blev serveret morgenmad, middagsmad, kaffe kl. 13.00, aftensmad og aftenkaffe, så der var en stor husholdning, der skulle passes.

I de kolde vinterdage fik karlene altid et varmt tæppe med i seng, og karlenes våde tøj fra markarbejdet blev tørret ved kaminen. På gården var der ingen folkestue. Vi havde alle sammen fælles spise- og opholdsstue. Det var ret hyggeligt, men private samtaler kunne der jo ikke være så meget af.

Børn

Vi var 3 søskende - Margit, Karl og mig. Allerede fra tidlig barndom blev vi draget ind i gården drift. Min søster og jeg arbejdede både ude og inde, men min bror skulle kun arbejde ude. Det var uretfærdigt, men sådan var livet dengang.
For eksempel var jeg kun 5 år, da jeg lærte at malke med hånd, og da jeg var 12 år gammel, kunne jeg malke med 3 maskiner alene.

Familien Rask - Rosa og Johannes med børnene Margit, Karl og Solveig

Vi lærte meget tidligt at køre et spand heste og var med i al slags arbejde i mark og stald. Min bror, der var lille af sin alder, lærte tidligt at køre med traktor og blev en meget dygtig maskin- og traktorfører.

Vi blev vant til at omgås - og færdes blandt dyr. Vi var meget glade for dyrene og var aldrig bange for dem.
Jeg er blevet fortalt, at jeg som lille pige sov middagssøvn ved de små kalve.
Som børn havde vi et meget nært forhold til vores folk. Vi var jo sammen med dem i mark og stald, og som allerede nævnt havde vi jo fælles spise- og opholdsstue. Så vi var lige så meget sammen med folkene, som vi var sammen med vores forældre.

Vi gik i skole i Hejring og blev konfirmeret i Klejtrup Kirke.
Hejring Skole var en lille to-klasses med een lærer. Vi gik 3 år i "bette klasse" og 4 år i "store klasse", og der var skolepligt hver anden dag.

I vores hjem var der ikke meget fritid for os til at lege. Som allerede nævnt var vi jo med i arbejdet, så vi skulle altid skynde os hjem efter skoletid, da der var et stykke arbejde, som ventede på os, og som skulle være færdig til klokkeslæt.
Men vi fik altid fri, hvis der var børnefødselsdag efter skoletid, og vi har aldrig haft morgenarbejde inden skoletid.

Jeg husker, at jeg var ca. 9 år, da jeg en dag ikke kunne modstå fristelsen at gå med et par andre piger hjem for at lege. Min samvittighed havde det ikke godt, for jeg vidste jo godt, at køerne skulle hentes hjem og bindes inden fodermesteren kom hjem fra marken. Så med tiden fik jeg da fortalt moderen, at jeg vistnok skulle hjem. Jeg skal love for, at der var lagt op til skænd og en lussing. Jeg græd hele vejen ud efter køerne og hjem igen. Så det gjorde jeg ikke mere.

På landet var det en nødvendighed at alle hjalp - også børnene. Her er Margit og Karl i gang med malkningen. Til højre ses faderen Johannes

Som 13-årig gjorde jeg ungpige-arbejdet ved siden af min skolegang. Det var måske lidt hårdt, men jeg var jo nok en stærk pige, så jeg tænkte ikke så meget over dette.

Selvom vi havde mange pligter, ja, så var vi jo også stolte, når vi kunne præstere et stykke arbejde. Det var jo også rart at kunne bruge sine hænder, når vi kom ud mellem andre.

Efter vores konfirmationer var vi henholdsvis på ungdomsskole, højskole og landbrugsskole.
Min bror var også indkaldt som værnepligtig.
Vi har alle tre haft pladser i andre hjem for at prøve noget andet eller rettere at lære andre skikke at kende.

Jeg blev ved den almindelige husgerning, og giftede mig 3.4.1958 med slagtersvend Olaf Skødt Jensen, Hvornum.
Ægteskabet opløstes sommeren 1966, og der var ingen børn.

Karl uddannede sig indenfor landbruget, og han blev en meget dygtig landmand. Han giftede sig 8.10.1966 med Kirsten Jørgensen, Rørbæk. Efter giftermålet boede de en tid hos mor og far på "Stenhøjgaard", hvorefter de i marts 1967 forpagtede nabogården "Horshøjgaard", der var på 40 tdr. land. Samtidig hjalp Karl til på gården i forårstiden og høsten.
De fik 2 børn - Bente og John, der kom enormt meget ned på gården til stor glæde for mine forældre.

Det var min fars drøm, at når "Horshøjgaard" blev til salg, så kunne de 2 gårde lægges sammen. Det var så "Horshøjgaard", der skulle udbygges, da den lå midt imellem markerne, så med tiden kunne Karl jo føre det hele videre - 200 tdr. land i alt.
Men sådan blev det desværre ikke. Karl var ikke altid rask. Han havde psykiske problemer, der begyndte så småt i 20 - 30 års alderen. Helt galt blev det i 1976. Lægerne kunne ikke finde den rette medicin. Det var ind imellem en streng tid for Karl og familien, og han valgte selv at dø den 24 oktober 1978.

Det var et hårdt slag for min far. Mor var død i 1975. Det var hans eneste søn, og drømmen om Karls og gårdens fremtid brast helt sammen.

Margit - en høj, flot pige på 170 cm - lærte også husgerning. Efteråret 1961 rejste hun til England, og i 1962 til Paris som ung pige for at lære sprog. Senere ville hun komme hjem til Danmark for at blive sygeplejerske. Men det blev nu ikke til noget, for der var meget, som var mere interessant i Paris, så hun giftede sig 21.4.1966 med Josê Monza, der var spanier. De bosatte sig i Paris og fik 3 piger - Carmen, Rosa og Caroline.

Det var med vemod i sindet, at mor og far sendte Margit af sted efter giftermålet for at bosætte sig i Paris. Ikke fordi Josê ikke var god nok, men afstanden var jo enorm stor, og hvilke forældre ville ikke være vemodige, for måske kunne man ikke ses i mange år.
Margit og Josê kom dog til Danmark hver anden sommer sammen med børnene. Mor og jeg skiftedes til at besøge Paris de somre, hvor Margit besøgte sin mands familie i Spanien. Så på den måde så vi hinanden hver sommer.
Far nåede ikke at besøge Paris. Han kunne ikke løsrive sig fra landbruget. Men der var et minus, for Margit lærte ikke sine børn at tale dansk, som var til stor bekymring for mor og far. De var så glade ved de 3 søde småpiger, men med smil, fingersprog og kærtegn kan man nå langt, og endeligt så måtte Margit jo være tolk.

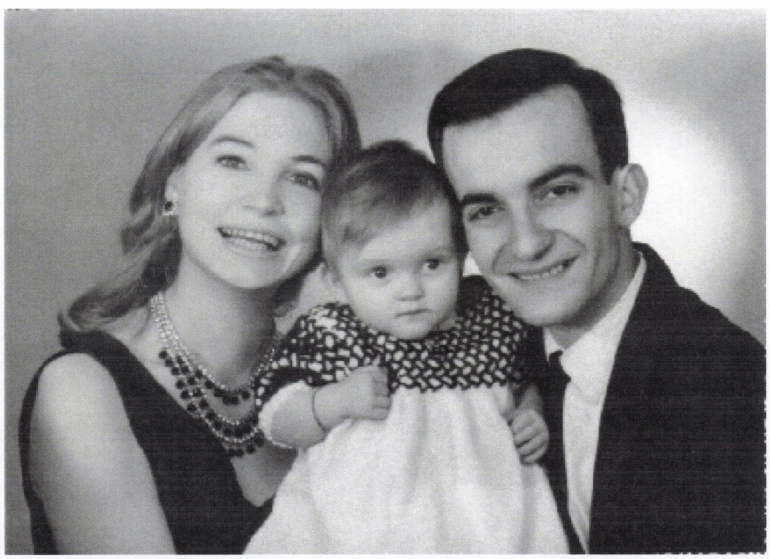

Vi kunne have været 3 søskende mere. I 1944 fødtes en dreng, som levede i 3 timer, i 1946 fødtes en dødfødt pige, og i 1947 fødtes en dødfødt dreng.
Jeg kan tydelig huske dem alle 3, da de lå i denne lille hvide kiste. Jeg husker også, at far kørte af sted til begravelserne i jumben med de små kister, og den gule nordbagge spændt for.
Det var en stor sorg for mine forældre at miste de små børn. Vi børn mærkede det ikke så meget, for der blev ikke talt så meget om den slags.
Grunden til at de små ikke kunne leve var, at mor var en af de kvinder, som havde en speciel blodtype (Rhesus negativ).

I 1950-erne fandt lægevidenskaben ud af, at man kunne redde disse børn ved at skifte blod på barnet lige efter fødslen. Senere fandt man ud af at skifte blod på barnet, mens det lå i moderen. Omkring ca. 1970 løste lægevidenskaben problemet ved at give moderen en indsprøjtning med et antistof lige efter hver fødsel.

Mor og far

Mine forældre var udadvendte og var meget gæstfrie, hvilket resulterede i, at der kom enorm mange mennesker i huset.
De satsede på at være gode ved deres folk. Derfor var der aldrig mangel på folk. Karlene og pigerne kom ofte på besøg efter, at de havde haft ophold på gården.
Mor og far var ikke altid enige. Mor ville gerne have alt i orden, og far tog sig ikke altid tid til at holde orden.

De lærte os børn at være pligtopfyldende og at ærlighed varer længst. Ligeledes at vi aldrig måtte se ned på andre mennesker.
Mor var den, som snart kunne tage en beslutning, medens far var lidt trægere. De havde begge to sans for økonomi.

Men lad mig nu fortælle lidt om dem begge to - hver især.
Mor var en kreativ kvinde. Hun var altid pæn klædt, og hun brugte altid glade farver. De glade farver skinnede også igennem i husets vægge og tapeter.

Haven var fyldt med blomster, og ingen kunne passe en plæne som min mor.
I min barndom var det almindeligt at holde nabogilder een gang om året - til aftenkaffe med 10-12 slags brød. Min mor elskede at arrangere og at invitere. Mor holdt meget af sine naboer, og hun kunne sagtens finde en anledning for at invitere disse personer, der boede lidt udenfor nabokredsen.

Rosa i sin nyanlagte have. Hun gik meget op i blomsterhaver.
Bemærk hendes flotte dragt - og altid med hat, det matchede.
Det var Rosa kendt for

I 1955 tog hun kørekort, og jeg havde taget det i 1954. Jeg skal love for, at min far var sur over sådan noget nymodens pjat. Han mente ikke, at det var noget for kvinder. Men senere indrømmede han, at det var nu meget godt, for mens han skruede de ituslåede dele af en landbrugsmaskine, ja, så kunne vi jo hente nye reservedele.

Rart med kørekort - så kunne Rosa jo køre i marken med børnebørnene John og Bente

Mor var ikke så meget for foreningsarbejde, men hun var dog i nogle år med i Røde Kors.
Mor var retfærdig, lige bortset fra at jeg som den ældste altid fik skylden for unoderne for os alle tre. Hun talte aldrig ondt om nogen, og hun var meget sur, hvis hun hørte os tale ondt.

I 1965 blev mor pludselig syg. Det var en virus, sagde lægerne. Hendes luftveje var angrebet, så hun fik tit lungebetændelse. Mor led i 10 år, hvor hun døjede med hoste og alt for lidt luft. I 1975 var luftvejene næsten lukket, og hun måtte ligge med ilt døgnet rundt. Hun var indlagt på Viborg Sygehus, Skive Sygehus og til sidst var hun indlagt på Møldrup Plejehjem. Hun havde det ikke godt i disse 10 år, men hun var ikke den, som beklagede sig.
Hun sov stille ind i 1975 - 63 år gammel. Det var alt for ung, men døden spørger jo ikke om alder.

Far blev jo ung gift, som allerede nævnt. Men han klarede sig utroligt godt. Han var en dygtig landmand, og han havde et ualmindeligt godt samarbejde med sine folk. Han var ikke den, som stod tilbage, når der skulle arbejdes. Hvis der var een af de unge, som døjede lidt med at følge med, ja, så var far den, som hjalp ham lidt frem igen, og på den måde kunne den unge mands arbejdslyst holdes oppe.

Far var aldrig den første som købte nye maskinmodeller. Han var typen, som lige ville se tiden an.
Markmand helt ud i fingerspidserne var min far hel bestemt. F.eks. fik han altid høhøsten godt i hus, for han havde nemlig næse for, hvornår vejret var passende til at slå kløveren.

Min far var "gør-det-selv-manden". Der var næsten ikke det, at han ikke kunne reparere, og han var dygtig til at køre med en maskine og kunne altid få den til at fungere, selvom han som 2-årig mistede højre tommeltot, men det var ingen hindring for ham.
Selvom der altid var arbejde nok, ja, så tog han sig altid tid til at slå en sludder, hvis en af naboerne eller en bekendt kom forbi.
Han havde et godt forhold til sine naboer. Da mor og far kom til Hejring, var alle omkringboende naboer 20 - 30 år ældre. 20 år senere, da var det mine forældre, som var de ældste. Nabosønnerne havde

overtaget gårdene. Far var glad for sine naboer, for han var den jævne mand, der kunne tale med alle om mangt og meget.

Jeg tror ikke, at far var interesseret i det politiske arbejde. Men han fulgte med i radio, TV og aviser med stor interesse.
Han var med i Klejtrup Andelskasse som bestyrelsesmedlem i mange år - indtil sin død.

Før sneplovens tid var min far formand, dvs. at han skulle sørge for at samle mandskab sammen fra de forskellige gårde og husmandsbrug. Arbejdet foregik jo med almindelige skovle, som blev smurt ind i smeltet stearin.

Det var hårdt ved far, da mor døde. De havde været gift i 39 år og prøvet lidt af hvert.
Men livet skal jo gå videre for de efterlevende. I 1976 traf far sin ungdomsveninde Grethe Jessen, Fredericia, der havde været enke i 13 år. De havde ikke set hinanden i 40 år, og hun flyttede op på gården i januar 1978.
Det var godt for far, for han egnede sig ikke til at gå alene, og Grethe hjalp ham utrolig meget i alle retninger.
Desværre for dem begge to blev Grethe syg. Hun skulle opereres for grå stær på begge øjne. Derfor valgte hun at flytte tilbage til Fredericia sommeren 1982.

I februar 1982 blev far 67 år, og han fik sin første pension. Jeg og mange andre syntes, at det var på tide, at far skulle reducere eller sælge gården. Han havde jo haft et langt arbejdsliv, så vi kunne godt unde ham nogle gode år uden alt for meget slid.

Børge Jørgensen får her sølvfad for lang og tro tjeneste.

Men det ville far slet ikke høre tale om, og jeg tror også, at han var for træt til at tænke på at skulle reducere eller sælge osv.
Han var tilfreds som han havde det, og som medhjælp på gården var Børge Jørgensen, Klejtrup. Han havde tjent på gården som ung mand (18 år) og de sidste mange år som gift mand. Han var en utrolig god og trofast medhjælper for far. Sommeren 1982 havde Børge været på gården i 24 år ud af 30 år.

Min fars ønske for sig selv var, at han måtte dø i sin arbejdssele, og i dette ønske var skæbnen ham nådig.
Den 24.3.1983 var en arbejdsdag for far som alle andre dage. Han var ikke syg, spiste sin aftensmad, lagde sig godt til rette på sofaen for at se TV, faldt i søvn og vågnede aldrig op igen. Hans organisme var simpelthen slidt op, og jeg var glad for, at han fik så let en død, selvom det kom så brat og uventet.
Far var alene hjemme den aften, hvor han døde, og Børge fandt ham næste formiddag, da han skulle spise sin formiddagsmad.
Far blev 68 år gammel. Et jævnt og virksomt liv var afsluttet.

Mig selv

Jeg må nok lige fortælle lidt om mig selv.

Efter min skilsmisse i 1966 begyndte jeg at arbejde som fuldtids rengøringsassistent på Hobro Sygehus.
Jeg havde en lille lejlighed i Hobro, men brugte den næsten ikke. Mor blev jo syg i 1965, så hele min fritid gik med at passe hus og have hjemme på gården m.m.
Ligeledes, da far blev alene, passede jeg hjemmet. Men det lettede lidt, da Grethe Jensen flyttede ind på gården i 1978.

Fra 1976 til 1980 gik jeg desuden i skole 3-4 aftner om ugen, samt til lidt gymnastik. I august 1980 sagde jeg mit arbejde op for at begynde en handelsskoleuddannelse, fordi jeg havde lyst til at prøve noget andet. Pga. arbejdsløsheden blev jeg aldrig uddannet i det praktiske.

Da Grethe rejste i 1982, begyndte jeg igen med at passe hjemmet, samtidig med at jeg gik lidt i skole og tog nogle kurser.
Fredag d. 25.3. 1983 klokken 10.15 blev et vendepunkt i mit liv. Jeg kom hjem - intetanende om at far var død. Han var jo ikke syg, så det kom så brat. Der blev ikke tid til at græde. Som lyn fra en klar himmel blev jeg pludselig den, som stod med ansvaret for gården og de mange dyr osv.
Der var ingen til at overtage gården, så jeg begyndte at reducere dyrene efterhånden, som de var klar til afgang.
Markerne blev sået til, og gården blev solgt d. 1.6.1983 til Niels Fomsgaard, der var vores nabo.

Jeg byggede for min arv i 1983-84 et dejligt hus på Morbærvej 18 i Hobro med en ualmindelig flot udsigt over Hobro By og opland.
I 1983-84 fik jeg et jobtilbud i 9 mdr. på et fagforeningskontor. I 1987-88 et jobtilbud i 7 mdr. på Hobro Postkontor og i 1990-91 et jobtilbud i 7 mdr. på børnebiblioteket på Søndre Skole i Hobro.

I dag - 1992 - har jeg ret til 2 jobtilbud inden jeg fylder 60 år. Med den arbejdsløshed, der er i Danmark, skal jeg ikke regne med at få noget fast arbejde.
Jeg kan godt lide at arbejde med forskellige jobs. Det lærer man utroligt meget ved.
Jeg har det godt, fejler ikke noget, en stor omgangskreds, min søster og hendes familie besøger jeg hvert år, og jeg håber at mit helbred bliver ved at være i orden. Jeg rejser ca. hver andet år.

Jeg har aldrig giftet mig igen eller haft et bofællesskab. Det var strengt at være gift, så jeg har ikke haft mod til at begynde igen.
Jeg elsker dyr, så jeg holder kat."

Klejtrup Idrætsforening 100 år

Af Birthe Ømark og Ragna Kolind

Klejtrup Idrætsforening kan i år fejre 100 års jubilæum. I den anledning har vi tilladt os at kigge på foreningens historie, som er beskrevet af Villy Jensen, Viborg i forbindelse med foreningens 75 års jubilæum.
I artiklen fra foreningens 75 års jubilæum giver Villy en detaljeret beskrivelse af hvor svært, det har været at sætte det korrekte årstal på Idrætsforeningens start. Men 1916 blev valgt, og det er sandsynligvis et godt bud.

"Klejtrup Idrætsforening opfattes af de lidt ældre som først og fremmest en fodboldforening. Gamle KIF'ere fandt vel næsten, at det måtte være livets mening at spille fodbold, selvom det, efter at vi gennem TV har fået fodbold ind i stuen, må erkendes, at det vist var lidt primitivt. Sagen er den, at næsten det eneste, man ikke beskæftiger sig med i Klejtrup Idrætsforening nu om stunder, faktisk er fodbold."

Videre skriver Villy:

"Hvis vi skal søge efter et årstal, hvor navnet Klejtrup Idrætsforening først noteres, må vi nok ty til den første forhandlingsprotokol, vi har fra en sportsforening. Den er startet i 1936, men det fremgår, at det ikke er en nystartet forening, vi da beskæftiger os med. Foreningen her under navnet Klejtrup Idrætsforening har vognmand Christian Hedemand som formand. Øvrige bestyrelsesmedlemmer var teglværksarbejder Jens Ettrup, skrædder Evald Christensen, slagtersvend Karl Johansen og tækkemand Søren Peter Sørensen."

TRÆMÆNDENE - som de kaldtes - fodboldhold under Klejtrup Idrætsforening på fodboldbanen ved Verdenskortet. Bagest fra venstre: Svend Aage Kristensen (Snedker), P. Sabro Knudsen, maskinsnedker Klejtrup Møbelforretning, Niels Bundgaard, snedker ved fætteren Sofus Bundgaard, ukendt, Niels Bülow Nielsen, Klejtrup. Mellemste række fra venstre: ukendt, snedkersvend hos Th. Hermansen, Anton Johansen, Klejtrup, Niels Nielsen, snedkersvend fra Mors. Forreste række fra venstre: Christen Ømark Jensen, tømrermester i Hvornum, Jens Ørris, Solhøjvej 3 og Rudolf Sørensen, tømrermester i Klejtrup

"I den tid, vi kendte Klejtrup Idrætsforening som hovedsageligt en fodboldklub, havde man også sådant islæt som folkedans, men dansen gik over i den nyoprettede Folkedanserforening i 1942. Gennem årene forlystede man sig også med en årlig dilettantforestilling, og sportsfesten var også noget, man så frem til.

Når man i dag bladrer i gamle regnskaber, ser man nogle meget, meget små tal, og det har – selv om pengenes værdi var en anden dengang – været begrænset, hvilke drømme man som foreningsleder har turdet have.

Noget naturligt for en idrætsklub, et klubhus med nogle omklædningsfaciliteter, ja det fik man i første omgang i et træskur ved træningsbanerne. De bademæssige installationer var efter det oplyste en bruser, der var forbundet med smedens haveslange. At dette hus gik op i flammer var en katastrofe, der var til at bære, idet man netop stod foran indvielsen af et nyt flot hus, hvor hallen nu ligger.

Huset blev med pomp, pragt og borgmesterord indviet den 14. august 1976. Den samlede udgift for huset var 310.000 kr., som man klarede ved hjælp af et pænt kommunalt tilskud, en borgerindsamling og ikke mindst, at Idrætsforeningen allerede på det tidspunkt var formuende og selv kunne præstere 100.000 kr. Alle disse penge havde man gennem årene skrabet sammen ved afholdelse af lotterispil, hvor folk kom fra nær og fjern for at dyrke det ædle spil.

Naturligvis kan en moderne idrætsforening ikke undvære en hal. Forsøget havde været gjort før, som omtalt i et tidligere hæfte, men i Klejtrup er det blevet "in", at man handler og ikke bare snakker.

Resultatet – en selvejende institution "Klejtruphallen" – var en realitet i 1983. Idrætsforeningen har, før planerne realiseres, påtaget sig at lade klubhuset indgå i foretagendet mod, at foreningen sikres 2 pladser i halbestyrelsen. Dette er nok rimeligt, idet foreningen så afgjort er hallens største kunde. Således var foreningens udgift til halleje i 1990 alene ca. 100.000 kr.

Med denne hal indledes der en ny æra.", konkluderer Villy Jensen.

Siden hallen blev en realitet, er Idrætsforeningens aktiviteter vokset betydeligt. Den største sportsgren er nu som dengang gymnastikken, hvor der er såvel babyhold, børnehold, unge-, voksne som seniorhold.
Men også badminton og de senere år dans er på programmet.

I en lang årrække var Klejtrup Idrætsforening "moderklub" til Danmarks største Squaredance-klub, og flere gange om ugen strømmede dansere til fra nær og fjern for at få rørt dansebenene.

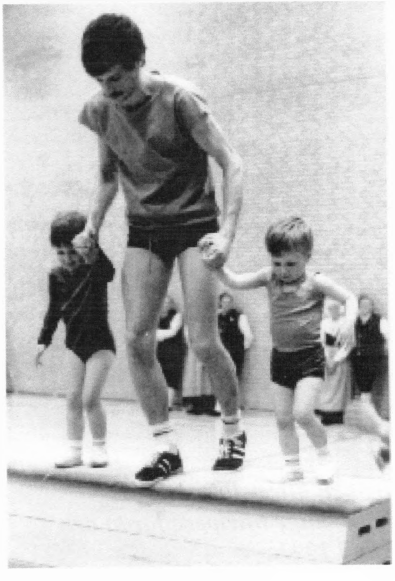

Og vi kan næppe komme uden om foreningens "guldæg" - de mange koncerter. En genial idé, som skulle vise sig at komme til at betyde rigtig meget for Klejtrup og dens borgere.
Det startede med koncerter i den lille, nybyggede hal - bl.a. med Niels Hausgaard og Ib Grønbæk. Men snart blev rammerne for små, og man rykkede udendørs. I starten af 1990'erne forsøgte foreningen sig med Søfest i-val, som blev en skøn sommertradition, hvor byen summede af liv og musik. Og her må man helt klart nævne Lars Lilholt-band, som igennem årene har været det største trækplaster.

Efter mange års succes måtte Idrætsforeningen dog indse, at der ikke var grundlag for at fortsætte koncerterne i Klejtrup. Aktiviteten blev flyttet til Øster Hurup, hvor sommerhusområderne og byens turister der gav basis for en fortsættelse af koncerter.

Efter årtusindeskiftet kom endnu en koncert-aktivitet på kalenderen - Herregårdskoncerten på Lynderupgaard, som skulle vise sig at være et populært supplement, som "ramte" en anden publikumsgruppe.

De mange penge, som Klejtrup Idrætsforening har tjent på sine koncerter, fik som nævnt stor betydning for Klejtrup. Foreningen har været initiativtager og økonomisk fundament for en lang række af byens større projekter - så som Legeparken, Musikefterskolen, udbygning af hallen, bygning af Hal 2 og meget andet.

Der kommer stadig nye ideer og tiltag fra den nu 100-årige forening, som trods sin "fremskredne alder" ikke har valgt at gå på pension endnu.
Derfor kan vi glæde os til endnu mange år med vores Idrætsforening.

STORT TILLYKKE

Klejtrup-scenen er et af Idrætsforeningens investeringer, og den bliver flittigt brugt til foreningens mange koncerter - men også lejet ud. Her er alle frivillige hjælpere foran den nyanskaffede scene ved Søfestivalen i Klejtrup i 1991.

Året der gik

Af Ragna Kolind

Rigtig mange mennesker i og omkring Klejtrup har vist lyst til at råbe højt ud i æteren: Yees - endelig!!!
2015 blev en lang prøvelse for forretningslivet i Klejtrup, ligesom det har været en drøj omgang for såvel borgere i som uden omkring Klejtrup. Kloakeringsarbejdet trak virkelig tænder ud og blev en tålmodighedstest for rigtig mange mennesker.
Det har vist kørt efter devisen: Det skal være skidt, før det bliver godt. Alle ved, at det var en nødvendighed, men vores infrastruktur i området har ikke lige været gearet til, at de gennemgående veje skulle afspærres helt. Og det bevirkede de massive gener, som det har forvoldt i vort lille samfund, hvor det især har været forretningslivet og de ældre borgere, som det er gået mest ud over under det knap 1½ års kloakeringsarbejde.

Men nu er hullerne lukket og vejene åbnet. Og i tilgift har de så fået en ekstra sø i Sandstræde. For samtidig med kloakeringsarbejdet, bliver alt kloakvand nu ledt til Bjerregrav. Det betød, at rensningsanlægget i Sandstræde kunne nedlægges, og i stedet er der blevet lavet et regnvandsbassin i samme område.

Nu får beboerne på plejehjemmet Kløverbakken "søudsigt" - og måske kan de være heldige, at der til foråret flytter et par svaner ind - hvem ved?

Alt med gravemaskiner er jo ikke altid af det "onde". Langt om længe blev der gjort noget ved det farlige vejkryds i Hejring - der hvor Søvej løber ud i Skivevejen. Det har været et længe næret ønske fra bilister, som har haft deres daglige kørsel i krydset, men bestemt også fra beboerne i husene ved krydset. Alt for ofte har der været mindre og større uheld, og frygten for den helt slemme ulykke har ligget lige under overfladen.
Men nu er der lavet svingbane, så bilisterne fra Hobro-siden med lidt mere ro i sindet kan holde og afvente plads til at dreje mod Klejtrup.

Nu vi er ved gravemaskiner og andet af den slags, vil det være nærliggende at fortsætte til oprydning i gamle bygninger/ubrugte huse. Her har to huse måttet bukke under for udviklingen i Klejtrup. Huset på Viborgvej 4, som tidligere husede først en barbersalon og senere en køreskole, har stået tom i

flere år og pyntede efterhånden ikke i bybilledet. Derfor købte Viborg Kommune huset til nedrivning. Der er for øjeblikket ikke besluttet, hvad der skal ske med grunden.

Her boede Pødenphandt og senere Sadolins.

Længere oppe - nemlig på Skårupvej 30 - blev endnu et hus revet ned i 2015. Efter ejerens død blev huset købt af genboen, som har bygget et dobbelthus på grunden, og der er nu to dejlige udlejningsboliger. Straks ved afslutningen af byggeriet var de to huse beboet.
Mange af vore tidligere bysbørn vil kende huset som der, hvor Marie Karl - eller Blåe-Mari' som hun også blev kaldt (=Blad-Mari, hun gik rundt med blade for Indre Mission)- boede. Senere var det Berthine og Sofus Schacksens hjem, og der har da også været frisørsalon på adressen her i nyere tid.

Før og nu

Efterhånden må vi også konstatere, at der næsten ikke er et år, hvor der ikke bliver nedlagt en virksomhed eller forretning i Klejtrup. Trist - men udviklingen går alle steder den vej, og det kan være svært at hamle op med.
I 2015 måtte 'Land og Fritid' lukke efter ganske få år i vores foderstofforretning. En nedjustering af firmaet gik ud over Klejtrup på trods af, at omsætningen/fortjenesten i Klejtrup lå rigtig fin i forhold til flere af de øvrige Land og Fritids-butikker. Men strategisk må det jo ikke have været interessant nok fortsat at satse på Klejtrup-området. Og det var jo en skam!

Og Søkroen - ja, den er stadig til salg. Interessen har ikke været overvældende, og vi må nok forudse en permanent lukning af den. Spørgsmålet er så, om bygningerne kan anvendes på anden vis - eller det vil ende med en nedrivning.

Det er altid trist, når de gamle forretninger og virksomheder må lukke, men det er svært at stille noget op mod det. Og hvis vi skal stoppe den negative udvikling i landområderne, kræver det en konstant søgen efter alternativer, som kan holde et lille lokalsamfund som Klejtrup i gang.
Og der er vi heldigvis fortsat så privilegerede her i sognet, at vi har nogle initiativrige personer og rigtig mange andre, som er gode til at gå med og støtte op omkring forskellige projekter.
Ja, man kan vel næsten formulere det sådan, at det er blevet vores kendemærke i vide kredse af Viborg Kommune.

Apropos ovennævnte - så blev året 2015 skudt i gang med et borgermøde, hvor der blev nedsat arbejdsgrupper, som fik til opgave at igangsætte en udviklingsplan for Klejtrup og opland.
Et par måneder senere blev planerne fremlagt på et nyt borgermøde. En gruppe havde en ret detaljeret plan for trafikdæmpende foranstaltninger og cykelstier. En anden gruppe har arbejde med udvikling af Klejtrup by og opland for at skaffe flere arbejdspladser og tilvækst i området. Endnu en gruppe arbejder med børn og sundhed og en med udvikling og forskønnelse.
Og dette forarbejde gav bonus. Klejtrup blev valgt til Viborg Kommunes næste byfornyelsesprojekt, hvilket også afstedkom et pænt beløb til at komme videre for. Og hermed er fundamentet lagt. Lige nu arbejdes der bl.a. med at skaffe en vuggestue til byen, og der er også et forsamlingshus på tavlen. Spændende at se, hvad det vil bringe i de kommende år.

På det kulturelle område kan Klejtrup stadig være med. Musikefterskolen er jo garant for musik- og teateroplevelser, og i 2015 kom endnu en dimension til på skolen - nemlig skabelsen af et 15 x 3 m stort vægmaleri, som eleverne i samarbejde med den internationalt anerkendte billedkunstner Maria Dubim kreerede. Et ganske imponerende og flot resultat.

Sport er også kultur, og Klejtrup har - som næsten en hver lille flække - en fodboldklub. En forenings succes afhænger selvfølgelig af befolkningsgrundlaget, men også i høj grad af ledelsen i foreningen. Det er utrolig vigtigt at have engagerede bestyrelsesmedlemmer, og netop på det felt mente personer omkring Klejtrup Boldklub, at der for første gang i klubbens historie var behov for at hædre en af disse ledere. Per Vammen, som har været formand for Klejtrup Boldklub /Boldklubben Sydhimmer-

land i 20 år - fordelt på tre perioder - fik overrakt DBU Jyllands sølvnål for sin indsats ved generalforsamlingen, hvor han (igen) havde valgt at forlade posten.

Og det går også rent sportsligt fint for klubben. De voksne er ikke med helt fremme, men det kan være, det kommer igen. I hvert fald klarer børne- og ungdomsholdene sig fint - specielt indendørs. Således vandt U12-pigerne guld ved de Jysk-Fynske Mesterskaber i indendørs fodbold i foråret.

Og Idrætsforeningen er jo garant for, at alle med andre sportslige fritidsinteresser end fodbold kan bruge hallen til gymnastik, badminton, dans og meget andet. Der er faktisk ingen undskyldning for ikke at deltage på et eller andet plan.
Og kigger vi på pensionisterne - så er vi ikke i tvivl om, at det er en gruppe som ved, at motion er sund. Hver eneste uge mødes mellem 50 og 70 pensionister i hallen til forskellige former for motion.

Klejtrup er et lille lokalsamfund med et imponerende hold af senior-gymnaster

Afslutningen på 2015 bliver da også af kulturelt karakter, da overlappet til 2016 denne gang er bygningen af en teatersal på Klejtrup Musikefterskole. I løbet af vinteren har den taget form, og byggeriet vil stå færdig i løbet af et par måneder. Så meget mere om det i næste nummer af årshæfterne fra Klejtrup Lokalhistoriske Forening.

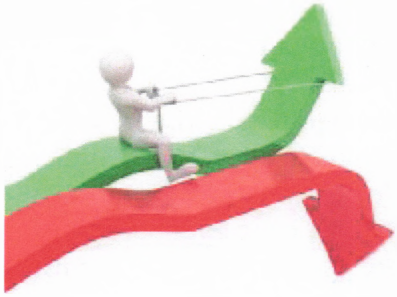

Praktiske oplysninger

Klejtrup Lokalhistoriske Forenings bestyrelse:

Formand Ragna Kolind, Skårupvej 29, Klejtrup	tlf. 2259 3704
Næstformand Britta Laursen, Kildebakken 15, Viborg	tlf. 8667 4468
Kasserer Kjeld Nielsen, Søparken 37, Klejtrup	tlf. 9854 4700
Sekretær Birthe Ømark, Viborgvej 2, Klejtrup	tlf. 2878 0139
Carl Johan Jørgensen, Mårdalsvej 1, Ulstrup	tlf. 5126 2763
Karl Erik Christensen, Drosselvej 5, Skals	tlf. 8669 4773
Erik Brüld, Viborgvej 3, Klejtrup	tlf. 9854 6009

Klejtrup Lokalhistoriske Arkiv:
Midtvej 2, Klejtrup (i Senior- og aktivitetscentret)

Åbent hver onsdag fra kl. 14.00 til 16.30
eller efter aftale med et bestyrelsesmedlem

e-mail: ragna@jk-m.dk

Klejtrup Lokalhistoriske Forenings hjemmeside ligger på adressen:

www.klejtrup-lokal.dk

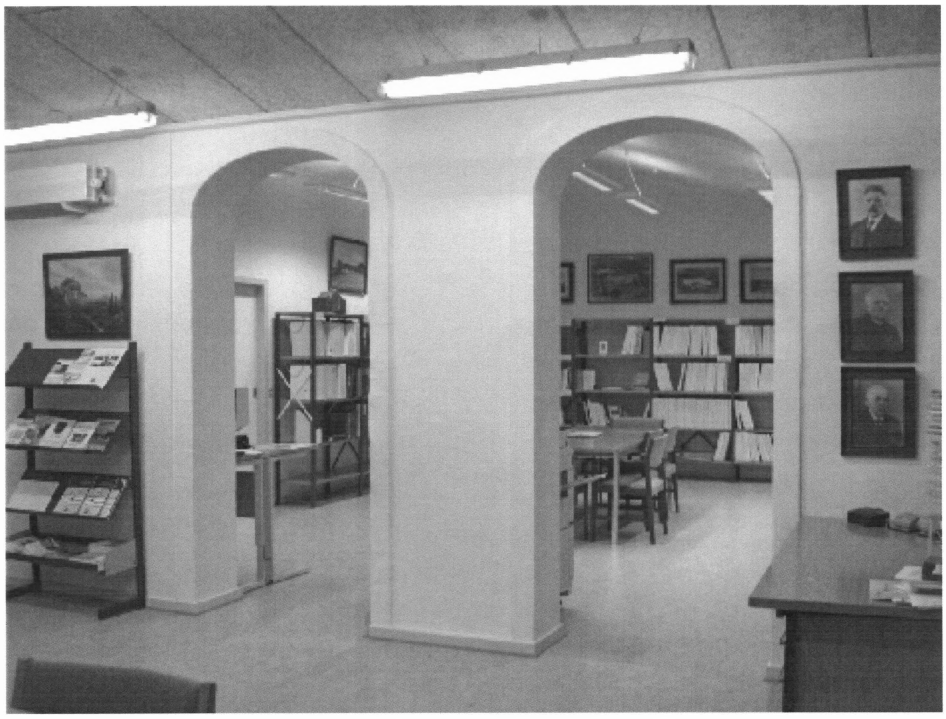

Her på Klejtrup Lokalhistoriske Arkiv er alle altid meget velkommen til en kop kaffe og en snak om lokalområdet. Har du behov for hjælp til slægtsforskning, tydning af gamle dokumenter eller andet, er vi altid parat. Har du billeder, papirer eller bare en mundtlig historie om området eller dets beboere, vil vi meget gerne have dit besøg

Ved vores udstilling i anledning af 70-året for 2. Verdenskrigs afslutning var Lauritz Lauritzens Mercedes et stort trækplaster

Klejtrup Lokalhistoriske Arkiv, Midtvej 2, Klejtrup

Åbningstider: hver onsdag kl. 14.00—16.30

Kontakt os på tlf.: 98 54 66 17
eller se vores hjemmeside på www.klejtrup-lokal.dk